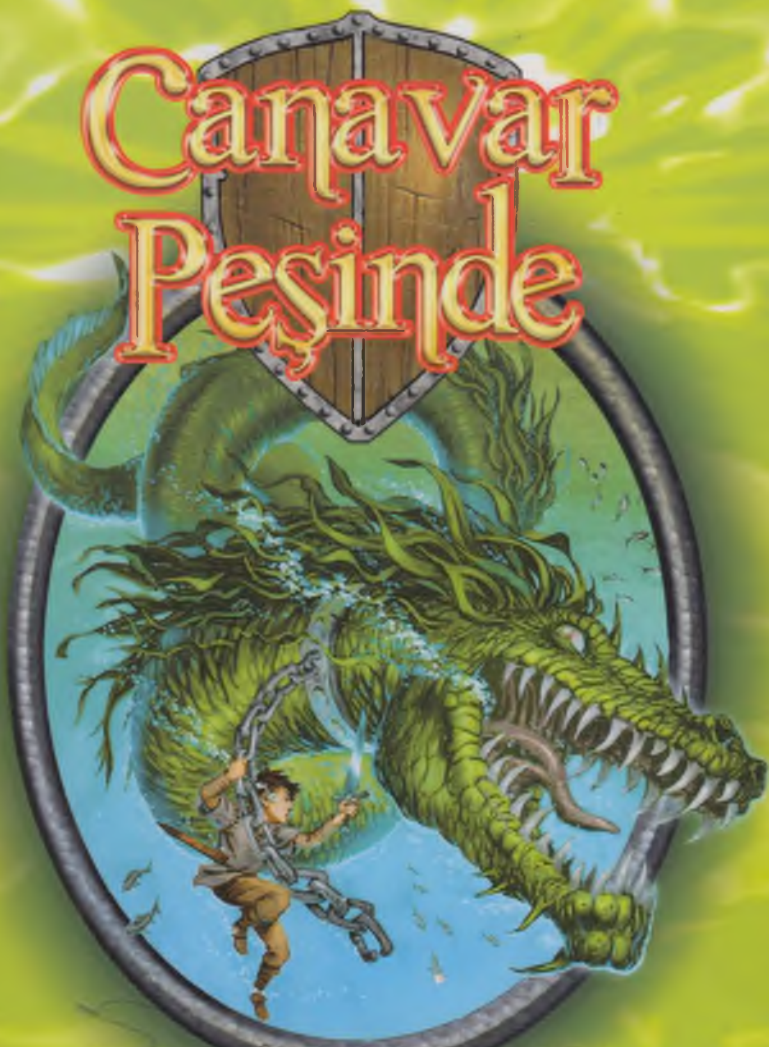

ADAM BLADE

Canavar Peşinde

DENİZ YILANI

SEPRON

Canavar Peşinde

Avantia'yı korumakta olan altı canavar var: Ateş Ejderhası Ferno, Deniz Yılanı Sepron, Dağ Trolü Arkta, At-Adam Tagus, Kar Canavarı Nanuk ve Alev Kuşu Epos. Bu canavarlar, Kara Büyücü Malvel'in yaptığı kötü büyü nedeniyle, bir zamanlar korudukları toprakları yerle bir etmeye başladılar.

Tom, bu kez okyanusun derinliklerinde Deniz Yılanı Sepron ile mücadele etmek zorunda. Sepron'u lanetin etkisinden kurtarabilecek mi?

Serinin diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Ateş Ejderhası Ferno
- Dağ Trolü Arkta
- Kar Canavarı Nanuk
- Alev Kuşu Epos

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2010

Beyaz Balina Yayınları

CANAVAR PEŞİNDE - 2

Deniz Yılanı Sepron

Beast Quest

SEPRON

The Sea Serpent

Adam Blade

ISBN: 978-975-999-508-9

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 16318

© Working Partners Limited, 2009

© İllüstrasyonlar: Orchard Books 2007

© Kapak İllüstrasyonu: David Wyatt 2007

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Aslı Onat

Son okuma: Zübeyde Abat

Çeviren: Bahar Ulukan Şentürk

Grafik uygulama: İlknur Muştu

Baskı ve cilt: Oktay Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayınları

Telsiz Mah. 85. Sok. Altay Apt. No.100 Zeytinburnu / İSTANBUL

Tel. : 0212 - 546 86 32 / 39 - 46 - 57

info@beyazbalina.com.tr

Genel Dağıtım: **YELPAZE DAĞITIM**

E-posta : info@yelpaze.com.tr

Tel. : 0212 546 86 57 Faks: 0212 546 86 64

DENİZ YILANI
SEPRON

Canavar
Peşinde

ADAM BLADE

Avantia

DONMUŞ ORMAN

KUZEY DAĞLARI

BATI OKYANUSU

ORMANLAR

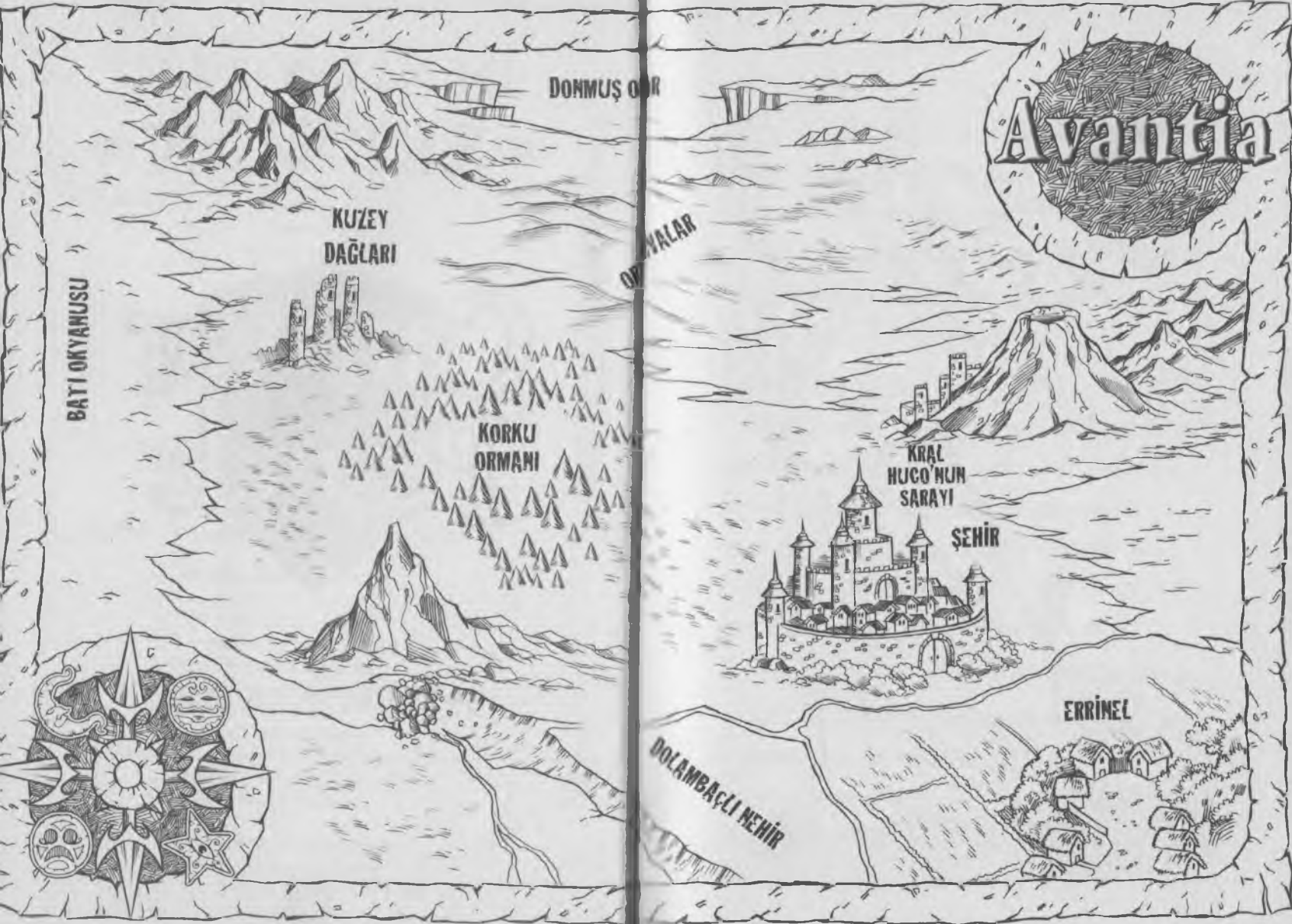
KORKU ORMANI

KRAL HUCO'HUN SARAYI

ŞEHİR

ERRİNEL

DOLAMBAÇLI NEHİR

Avantia Krallığı'na hoş geldin. Benim ismim Aduro, Kral Hugo'nun sarayında yaşayan iyi bir büyücüyüm. Aramıza zor bir zamanda katıldın. Sana açıklamama izin ver...

Antik Yazıtlar'da, barış içindeki krallığımızı bir tehlikenin beklediği yazılı.

İşte o gün geldi.

Kara Büyücü Malvel'in yaptığı kötü büyü nedeniyle altı Canavar, yani ateş ejderhası, deniz canavarı, dağ trolü, at-adam, kar canavarı ve alev kuşu ortaya çıktılar. Bu Canavarlar, bir zamanlar korudukları toprakları şimdi yerle bir ediyorlar.

Avantia, şu anda büyük bir tehlike içinde.

Antik Yazıtlar'da beklenmedik bir kahramanın ortaya çıkacağı kehaneti yazılı. Bir erkek çocuğunun Canavarları lanetin etkisinden kurtarıp, krallığı kurtaracak bir maceraya atılacağı yazıyor.

Bu çocuğun kim olduğunu bilmiyoruz. Tek bildiğimiz, zamanın artık gelmiş olduğu ...

Genç kahramanımızın bu maceraya girişecek cesareti ve yüreği olsun diye dua ediyoruz. Olan biteni izleyip beklerken bize katılacak mısın?

Avantia seni saygıyla selamlar,

Aduro

GİRİŞ

Balıkçı kayığı, dalgaların üstünde hafifçe sallandı. Calum halatı gevşetti ve denize açıldı. Babası ağı denize atmaya başlamıştı ve çalışırken, hafifçe ıslık çalıyordu.

“Neden uğraştığımızı anlamıyorum,” dedi adam. “Bir aydır hiçbir şey yakalayamadık!”

“Söylentileri biliyorsun,” dedi Calum. “Deniz yılanı balıkları korkutuyor.”

Babası somurttu. “Kocakarı hikâyeleri bunlar! Her neyse, ben deniz yılanının asıl görevinin bize yardım etmek olduğunu sanıyordum!”

Calum etrafına bakındı ve hafifçe ürperdi. Denizde, sahilden pek uzak olmayan küçük, kayalık bir ada dışında bir şey görünmüyordu.

Ağı çektiklerinde ise boş olduğunu gördüler.

“Boşuna uğraşıyoruz,” dedi babası.

Ağı tekrar denize attı. Calum, ağın suyun derinliklerine doğru batmasını izlerken, kayık ile sahil arasında bir şey gördü. Deniz, sanki kaynıyor gibiydi. Ardından çalkalanmaya ve köpürmeye başladı. Dalgalar sahile vuruyordu.

“Bak!” diye bağırdı babasına. “İşte orada!”

Babası dönerek, tehlikeli bir biçimde batıp çıkmaya başlayan kayığın kenarına tutundu.

Ardından suyun içinden uzun, ince boynun üzerinde duran korkunç bir kafa yükseldi. Kalın, gökkuşağı renginde pullarla ve midyelerle kaplıydı.

Canavarın boynundaki altın tasma gün ışığında parlıyor ve ona bağlı olan parlak bir zincir, suyun altına doğru iniyordu.

“Nedir bu?!” diye bağırdı Calum’un babası.

Calum, kayığı kurtarmak için halata sarıldı ama artık çok geçti. Canavarın boynu havada bir yay çizdi ve dev kafası, kayığın üstünde beliriverdi. Calum soğuk bir ateşle yanmakta olan kocaman, öfkeli gözlere baktı. Dehşetten nefesi kesilmişti. Birden yaratığın çenesini ardına kadar açtığını gördü.

Canavar dişlerini direğe geçirerek, onu paramparça etti. Öyle ki direğin parçaları, babayla oğulun üstüne yağmur gibi yağdı.

Kayık yan yatınca, deniz suyu Calum'un üstüne boşaldı. Korkudan sinen Calum, kollarıyla başını korumaya çalıştı ve gözlerini sımsıkı kapadı. Deniz canavarının kükremesi, kulaklarında yankılanıyordu...

BİRİNCİ BÖLÜM

BATIYA GİDEN YOL

Tom, Fırtına'nın üzerinde kayalıklı bir yokuşun başına gelince durdu. Elenna ile ikisi, Fırtına'nın dinlenmesi için yere indiler. Gümüş ise nefes nefese kalmış ve dili dışarı sarkmış halde yanlarına çöktü.

Tom'un Ateş Ejderhası Ferno ile karşılaşarak onu yenilgiye uğrattığı tepe, artık çok geride kalmıştı. Şimdi Elenna ile ikisi,

Canavar Avı'nın bir sonraki aşaması için batıya doğru yol alıyorlardı.

Ferno'yu Kara Büyücü Malvel'in lanetinden nasıl kurtardığını hatırlayınca, Tom'un kalbi hızla çarpmaya başladı. Ejderha, Avantia'daki tüm ürünleri kasıp kavurmuş, nehir yataklarını tıkamış, toprakları kuru ve çorak hale getirmişti. Onu büyüleyerek etkisi altına almış olan sihirli tasmanın kilidini açan Tom, ejderhayı lanetin etkisinden kurtarmıştı. Ferno uçup giderken, nehir yatağını tıkayan taşları da kaldırmış ve taşkın bir su, köpürerek tepeden aşağı akmaya başlamıştı.

"Ferno'nun, kuyruğuyla kayaları nasıl paramparça ettiğini asla unutmayacağım," dedi Elenna. Tom'un o sırada neler düşündüğünü tahmin etmiş gibiydi. "Ya da senin ejderhanın kuyruğuna nasıl atladığını! Yaptığın, gerçekten çok cesurcaydı."

“Sen bana okla anahtarı fırlatmasaydın, hiçbir işe yaramazdı ama,” diye yanıtladı Tom. Elenna’nın iltifatı, onu utandırmıştı. “O olmasaydı, tasmanın kilidini asla açamazdım.”

“Yine de bugüne dek gördüğüm en cesur hareketti,” diye üsteledi Elenna.

“Ferno’yu birlikte özgür bıraktık,” dedi Tom, ciddi bir sesle. “Artık Avantia suya kavuştu.”

“Evet ve artık ürünler yanmayacak,” diye ekledi Elenna.

Gümüş, yerinde zıplayarak, sabırsızca havladı.

Elenna, Tom’a döndü, gözlerinde kararlı bir bakış vardı.

“Yola devam etsek iyi olur,” dedi.

Büyücü Aduro’nun sözleri, hâlâ Tom’un kulaklarında çınlıyordu. Ateş Ejderhası Ferno’yu özgür bırakmak, henüz ilk göreviydi. Malvel’in laneti, Avantia’nın iyi Canavarlarını

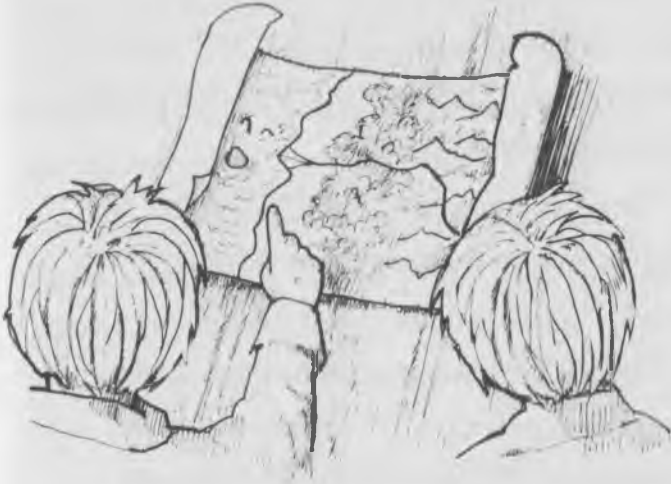
krallığı yerle bir eden kötü yaratıklara dönüştürmüştü.

Tom'un görevi, bu Av boyunca tüm Canavarları özgür bırakmak ve halkını korumaktı. Ancak Tom, üstlendiği tüm bu görevleri başarabileceğinden emin değildi. Yapması gereken o kadar çok şey, yenmesi gereken o kadar çok Canavar vardı ki! Ama tüm gücü ve cesaretiyle denemeye kararlıydı. *Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe, diye düşündü, vazgeçmeyeceğim.*

Tom, hayatı boyunca böyle bir maceraya atılmayı beklemişti. Ve babası Hızlı Taladon'u, -o daha bir bebekken ortadan kaybolmuş olmasına karşın- gururlandırmaya kararlıydı.

Büyücü Aduro'nun ona verdiği parşömeni çıkararak, "Haydi haritaya bir kez daha bakalım," dedi Elenna'ya.

Pırıl pırıl parlayan yeşil bir yol, kıvrılarak tepeleri, ağaçlık arazileri dolaşıyor ve sonunda batı yönünde denize ulaşıyordu.

Tom haritaya bakarken, adaya benzeyen sivri bir kayanın yanı başındaki dalgaların arasından küçük bir kafa yükseldi. Sivri uçlu bir kuyruk dalgaları dövüyor, havaya su püskürtüyordu. Eline bir damla su gelen Tom, ürkerek yerinden sıçradı.

“Sepron oralarda,” dedi Elenna, korku dolu bir sesle.

“Buna hâlâ inanamıyorum!” dedi Tom. “Bir deniz yılanı!”

“Oldukça da kızgın.” Elenna’nın gözleri, karşı karşıya oldukları büyük görevi yeni fark etmişçesine, iri iri açılmıştı. “Avantia’ya nasıl bir zarar veriyor sence?”

“Bilmiyorum,” dedi Tom. “Fakat her ne yapıyorsa, onu durduracağız. Avımızın bir parçası bu.”

Gümüş birden, acı acı ulumaya başladı. Elenna’nın pelerinin kenarını dişleriyle çekiştiriyordu. Dağın eteğinde durmakta olan Fırtına ise toynaklarını sabırsızca taşlara sürtüyordu.

Tom gülerek, “Tamam tamam biliyorum,” dedi. “Gitme vakti geldi.”

Haritayı son bir kez kontrol etti ve katlayarak cebine yerleştirdi. Fırtına’ya binmeden önce, Büyücü Aduro’nun ona verdiği kalkanın sırtına sımsıkı bağlandığından emin oldu.

Kalkan, Ferno'nun ateşiyile kavrulmuştu ama ejderhanın kırmızımsı siyah pullarından biri, kalkanın üzerinde parlıyordu. Tom, kalkanının onları gerçekten ateşten koruyup koruyamayacağını merak ediyordu.

Eyere atladı. Elenna da onun arkasına bindi ve kollarını Tom'un beline doladı. Tom, Fırtına'nın ensesindeki parlak siyah tüyleri okşayarak, "Batıya!" diye bağırdı.

Patika, başlangıçta zikzaklar çizerek yükseliyordu. Ardından ağaçların arasından geçtiler. Güneş batana dek, alçak dağ sıralarının arasından kıvrılarak ilerleyen bir geçide ulaşmışlardı.

Tom, bir gölün yanında durup yere atladı ve "Burası kamp yapmak için iyi bir yer bence," dedi.

Elenna, su içebilmesi için Fırtına'nın eyerini çıkararak Tom'a yardım etti. Gümüş de onun yanında durmuş, kana kana gölden su içiyordu. Tom, bir avuç dolusu soğuk suyu ağzına götürdü, ardından ateş yakmak için kuru dallar toplamaya başladı.

"Açlıktan ölüyorum," dedi Elenna. "Şu çalılıklarda yemiş ya da meyve var mı, bir bakayım."

Elenna yiyecek ararken, Fırtına da patikanın yanında otliyordu.

"Burada Gümüş'ün yiyebileceği hiçbir şey yok," dedi Tom.

"O, kendine bir şeyler bulur," diye yanıt verdi Elenna. "Haydi oğlum." Kurdu hafifçe okşadı ve gitmesi için kışkıışladı.

Gümüş, kuyruğunu sallayıp kayaların arasında kayboldu. Tom ve Elenna, yemeği bitirmeden geri dönmüştü bile. Sonra hep birlikte uyumaya hazırlandılar.

Tom, Sepron'u düşünerek yıldızları izliyordu. Deniz yılanı krallığa daha fazla zarar vermeden, bir an önce sahile ulaşmayı umuyordu.

Sabah erken saatte yola çıktılar ve kısa sürede yamacın eteklerine vardılar. Önlerinde uzun ve engebesiz bir yokuş vardı. Tom, uzaklardan denizin ışıltısını ve minik, kayalıklı bir adayı görebiliyordu.

"Neredeyse vardık!" diye bağırdı, arkasında oturmakta olan Elenna.

Tom birden, denizin üzerinde bir ışık yansıması gördü. Heyecandan nefesi kesilmişti.

"Sorun nedir?" diye sordu Elenna.

"Emin değilim... ama galiba Sepron'u gördüm," dedi çocuk.

Elenna'nın ona daha sıkı sarıldığını hissetti.
"Nerede?"

"İşte orada, adanın yakınında," diye işaret etti Tom, "ama şimdi gitti."

Hızlanması için Fırtına'yı mahmuzladı. Kısa bir süre sonra patika düzleşti ve bir çiftlik arazisine girdiler. Her şey terk edilmiş gibiydi. Büyük arazi parçaları, yanmış ekin kökleriyle kaplanmıştı.

“Bak!” diye bağırdı Elenna, bir zamanlar çiftlik evine ait olan kararmış kirişleri göstererek. “Ferno buradan geçmiş.”

Tom, ejderhanın Malvel'in lanetinden kurtulmuş olduğunu ve toprakları bir daha asla yakıp kavurmayacağını bilmesine rağmen ürperdi.

Fırtına'yı hızlandırdı. Durmak istemiyordu.

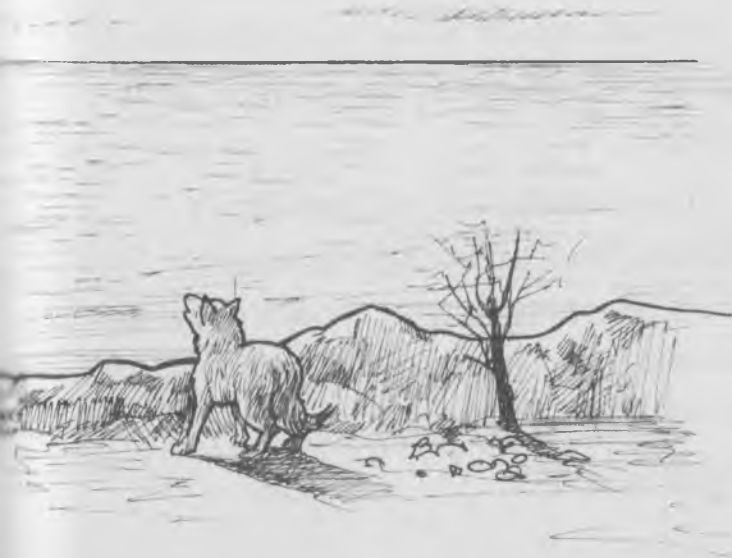
Gümüş de birkaç adım önlerinde koşuyordu.

Fırtına, birdenbire şahlandı ve ön ayakları havayı tırmaladı.

Elenna korkmuştu, çığlık attı ve düşmemek için Tom'a yapıştı.

“Fırtına sakin ol!” diye bağırdı Tom.

Ancak at, toynakları yere değer değmez, dörtnala koşmaya başladı. Tom, dizginlerini kuvvetle çektiyse de onu durduramadı.

Ardından Gümüş'ün kıpırdamadan durduğunu fark etti. Hayvanın bacakları kaskatı kesilmiş, sırtındaki tüyler kabarmıştı.

“Ters giden bir şeyler var,” dedi Elenna. “Bir sorun varsa, Gümüş hemen anlar.”

Tom, Elenna'ya bakınca, kızın çok endişeli olduğunu fark etti. Etrafına bakındı ama hiçbir şey göremedi. Tehlike işareti yoktu. Ama Gümüş hâlâ hafifçe inliyor, Fırtına ise panik içinde dört dönerek, başını sallayıp duruyordu. Simsiyah sırtı, boncuk boncuk terlemişti.

“Ne oldu oğlum?” diyen Tom, hâlâ dehşete düşmüş atı yolda tutmaya çalışıyordu. “Sorun nedir?”

Gümüş uludu. Gözlerini tam karşıya dikmişti. Onun baktığı yöne doğru dönen Tom, ufukta bir şeylerin hareket etmekte olduğunu fark etti. Ufukta gümüş bir çizgi belirmişti. Her iki yöne doğru yayılıyor; güneş, üzerinde pırıl pırıl parlıyordu.

Ardından Tom, denizin gitgide kabarmakta olduğunu gördü.

“Tom...” Elenna’nın sesi korkudan zor çıkıyor gibiydi. “Bu bir gelgit!”

İKİNCİ BÖLÜM

DENİZLE YARIŞ

Tom, olduğu yerde donakalmıştı.

“Tom!” diye bağırdı Elenna, Tom’u sertçe çekiştirerek.

Tom, dizginlerine asılarak Fırtına’yı ters yöne çevirdi ve atı hızla mahmuzlayarak “Koş!” diye bağırdı.

Fırtına, yayından fırlayan bir ok gibi ileri atıldı.

Gümüş ise öfkeyle havlayarak arkalarından koşuyordu.

“Daha hızlı!” diye bağırdı Elenna. “Dalga bize yetişmek üzere.”

Tom, cesaretini toplayarak arkasına bakınca, dev dalganın onlara giderek yaklaştığını gördü. Dalganın bu kadar hızlı ilerleyebildiğine inanamıyordu.

Atın boynuna eğilerek “Haydi Fırtına,” dedi telaşla. “Bunu ancak sen başarabilirsin!”

İzledikleri yol, tepelerin ardına doğru gidiyordu. Dalga onlara yetişmeden yüksek bir yere ulaşabilecekler miydi?

Tom tekrar arkasına baktığında, Elenna'nın yüzünün korkudan bembeyaz olduğunu gördü. Kızın saçları havada uçuşuyordu ve dalga, arkasında iyice yükselerek gökyüzünü kapatmıştı. Sığınabilecekleri güvenli tepeler ise oldukça uzaktaydı.

Elenna tekrar Tom'un omzuna yapıştı ve "İşte orada!" dedi nefes nefese, parmağıyla işaret ederek.

Vadideki bir tepeyi gösteriyordu. Üstü yosundan bir halıyla kaplanmış kalın pürüzsüz taş tabakaları, arazide küçük bir tepecik oluşturmuştu. Tom ve Elenna'nın dalgadan kurtulmaları için yeterince yüksekti burası.

Tom, Fırtına'nın dizginlerine asıldı ve atı tepeciğe doğru sürdü. Hayvan, kararmış arazide dörtnala ilerliyordu.

Fakat dalganın uğultusu da giderek artıyordu. Tom arkasına baktığında yeşilimsi bir renk almış olan dev dalganın başlarının üzerinde kıvrılmaya başladığını gördü. Dalganın tepesinde bembeyaz köpükler oluşmuştu.

Fırtına engebeli tepeciğe tırmanırken, yavaşlamaya başladı.

Tom düşmemek için eyere sımsıkı tutundu. Elenna, çocuğun belini öyle sıkı kavramıştı ki Tom, güçlkle nefes alabiliyordu. Bu arada Gümüş'ü gözden kaybetmişti ama hayvanın sesini duyabiliyordu.

Tepecik, giderek dikleşmekteydi. Tom, Fırtına'nın kayıp, onlarla birlikte dalganın içine düşmesinden korkuyordu.

“Daha hızlı!” diye bağırdı. Nefes nefeseydi.

At, hızla ileri atıldı, çıplak kayaların üstünde dengede kalmaya uğraşıyordu. Tom korkuyla haykırdı. Fırtına düşerse, hepsi ölecekti!

Hemen arkalarındaki dalga tepeciğe çarptı ve deniz suyu, Fırtına'nın bacaklarına kadar yükseldi. Etrafa sıçrayan sudan ötürü sırlıklam olmuşlar, tuzlu deniz suyu Tom'un gözlerini yakmıştı. Çocuk, gözlerini kırptırarak önünü görmeye çalışıyordu.

Ayaklarına doğru uzanan dalganın onları yutmasına ramak kalmışken, Fırtına son bir

hamleyle kayanın tepesine ulaştı. Tom ve Elenna yere atladılar.

Fırtına tir tir titriyordu ve kan ter içinde kalmıştı.

Tom, atın boynunu okşayarak. "Aferin oğlum, bizi kurtardın. Sen dünyanın en cesur..." diyordu ki sözleri, Elenna'nın çılgılığıyla bölündü.

"Gümüş nerede?!"

Tom, köpüren suya baktı. Suyun üzerinde dallar ve geçtiği yerlerden söküp aldığı diğer artıklar yüzüyordu. Ama kurttan hiç iz yoktu.

Elenna, çılgına dönmüş bir halde, "Gümüş! Gümüş!" diye bağırdı.

Birden acı bir uluma duyular ve Tom, dalgalarla boğuşmakta olan koyu renkli bir şey gördü. Gümüş, dalgaların arasında bata çıka onlara doğru yüzmeye çalışıyordu ama Tom, Gümüş'ün ilerleyip ilerleyemediğini anlayamıyordu.

“Başaramayacak! Boğulacak!” dedi Elenna hıçkırarak hıçkırarak ağlayarak.

Botlarının bağcıklarını çözmeye başladı. Suyu atlayıp Gümüş’ü kurtarmaya hazırlanıyordu.

Elenna’nın koluna yapışan Tom, “Hayır, bunu yapamazsın, çok tehlikeli!” dedi.

Elenna tam Tom’un elinden kurtuluyordu ki bir akıntı, Gümüş’ü onlara doğru sürükledi.

Kurt çırpınarak kayaya tırmanmaya çalıştı. İçi rahatlayan Elenna eğildi ve Gümüş'ü ensesinden tutarak yanına çekti.

Kurt nefes nefese kalmıştı, kalın kürkünden sular süzülüyordu. "Artık güvendesin!" diye bağırın Elenna, kendini yere atarak ona sımsıkı sarıldı. "Hepimiz güvendeyiz!"

"Şimdilik," dedi Tom. "Tepeye çıktığımızda gördüğüm şeyin deniz yılanı olduğuna eminim. Gelgiti yaratan da o olmalı. Onu Malvel'in lanetinden kurtaramazsak, tüm krallık sular altında kalacak."

Tom, kılıcına hafifçe dokundu. Sepron'u ne pahasına olursa olsun lanetten kurtaracaktı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YAKLAŞAN TEHLİKE!

Tom, haritayı tekrar cebinden çıkardı. Batı Okyanusu kıyılarına giden pırıltılı yeşil yol, şimdi dalgalarla kaplanmıştı. Sepron ise ortalarda görünmüyordu.

Haritayı katladıktan sonra etrafına bakındı. Gözünün görebildiği her yer, suyla kaplanmıştı. Arkasında ise bayırın tepesine doğru çıkan, engebeli bir patika uzanıyordu.

Eğri büğrü birkaç dickenli ağaç da gökyüzüne doğru yükseliyordu.

“Belki tepeye geri dnsek daha iyi olur,” dedi Elenna. “Orada bir yol olabilir.”

Tom bayırı işaret etti. “Oraya çıkarsak nerede olduğumuzu anlayabiliriz.”

Elenna ile ikisi, bayırı tırmandılar. Dickenli ağaçların yanına ulaştıklarında, gördüklerinden dehşete düşmüşlerdi.

“Olamaz!” diye bağırdı Elenna.

Bayırın en yüksek noktasında duruyorlardı. stnde durdukları tepenin alt kısmı ise dalgalarla kaplanmıştı. Görünüşe bakılırsa, etrafı sularla çevrilmiş bir adacığın üstünde kalakalmışlardı.

Elenna kollarını kavuşturarak “Peki şimdi ne yapacağız?” diye sordu.

Tom, batıya doğru baktı.

Denizin ilerisinde yükselen, kayalıklı adayı

görebiliyordu. O ada, Sepron'u haritada gördüğü yere benziyordu. Fakat bir kayıkları olmadan oraya ulaşmaları imkânsızdı.

“O da neyin nesi?” diye sordu Elenna, bayırın diğer yanındaki bir grup ağacı göstererek.

Tom, dikkatle baktığında ağaçların ardındaki binaların gri duvarlarını gördü. Orada bir hareketlilik vardı. “Birilerini gördüm,” dedi. “Belki de bir çiftliktir.”

“Haydi gidip bakalım,” dedi Elenna. “Belki bize yardım edecek birini bulabiliriz.”

“İyi fikir ama kimseye Sepron'dan söz etmemeliyiz. Canavar Avı, bir sır olarak kalmalı.”

Geri dönüp Fırtına ile Gümüş'ü aldılar. Tom, yorgun atı ağaçlara doğru sürdü.

Elenna ile Gümüş de hemen arkalarından geliyorlardı.

Ağaçlara yaklaştıklarında Tom, taş kulübelerin etrafında toplaşmış bir kalabalık gördü. Bayırın eteklerindeki birçok kulübe, kısmen sular altında kalmış, dalgalar pencerelere dek yükselmişti. Onların ötesinde ise bacalar ve göz alabildiğine uzanan deniz vardı yalnızca.

Elenna'nın gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. "Bu bir kasaba!" diye bağırdı. "Büyük bir kısmı sular altında kalmış."

“Umarım kimse boğulmamıştır,” dedi Tom. Konuşurken, suya doğru yaklaşıyorlardı.

Kıyıda duran kızıl saçlı bir çocuk Tom’un söylediklerini duyarak “Hayır, çok şükür herkes güvende,” dedi.

“Hayatta kalabildiğimiz için hepimiz çok şanslıyız,” dedi Elenna. “Benim adım Elenna ve bu da Tom.”

“Benim ismim Calum,” dedi çocuk. “Şuraya bir baksanıza!” diyerek, sular altında kalmış kulübeleri gösterdi. “Ne yapacağız şimdi?”

“Burada kalıp size yardım edeceğiz,” dedi Elenna.

Calum başını sallayarak “Teşekkürler, ama bu durumda ne yapılabilir ki?” dedi. “Artık burada yaşayamayız. Taşınmamız gerekiyor. Tüm bunlar deniz yılanının suçu.”

Tom şaşkınlıkla “Deniz yılanı mı?” dedi ve Elenna’ya kaçamak bir bakış attı.

O sırada Calum’un yanında durmakta olan bir adam, konuşmaya başladı. “Saçmaladığımızı düşünüyorsunuz. Bir zamanlar ben de sizin gibi düşünürdüm. Ama o yaratığı kendi gözlerimle gördüm. Orada, denizin içinde yaşıyor. Efsaneye göre deniz yılanı, Avantia’nın balıkçılarını korur ve denizin daima balıkla dolu olmasını sağlar. Ama şimdi tam tersini yapıyor!”

Tom’un midesine heyecandan sancılar girmişti. İşte doğru yere gelmişlerdi. Şansları yaver giderse, Sepron’u kısa sürede bulup, onu serbest bırakabilirlerdi.

Calum, yanındaki adamı işaret ederek, "Onu gördüğümüzde babamla beraber denizdeydik," dedi. "Sepron, kayığımızı paramparça etti. Boğulacağımızı sandım."

"Ne yaptınız peki?" diye sordu Elenna.

"Kayığın parçalarına tutunup kıyıya yüzdük," diye yanıt verdi Calum. "Deniz yılanı beni yutacak diye ödüm koptu."

"Tek derdimiz bu olsaydı keşke," dedi babası. "Haftalardır tek bir balık bile tutamadık. Ve şimdi kayığımız da elimizden gitti. Bir sürü iyi balıkçı kayıksız kaldık!"

"Orada bir tane var," dedi, Tom, kıyıdaki küçük kayığı göstererek.

"Elimizde kalan son kayık o," dedi Calum umutsuz bir sesle. "Ve ne yazık ki tabanı delik."

"İsterseniz onu onarmanıza yardım edebilirim," dedi Elenna.

"Amcam da balıkçıdır, bana onarım işlerinin nasıl yapılacağını öğretmişti."

Calum'un babası, kuşkuyla başını salladı. Fakat çocuğun gözlerinde bir umut pırıltısı belirmişti.

"İzin ver de yardım etsin baba," dedi Calum. "En azından bir denemiş oluruz, umudumuzu kaybetmemeliyiz."

Adam, yavaşça başını sallayarak "Tamam," dedi. Ardından kıyıya yürüyüp, denize bakmaya başladı. Sanki yılanın dönmesini bekliyor gibiydi.

Tom, o an balıkçının içini rahatlatılmayı o kadar isterdi ki... Kayık onarılır onarılmaz, Elenna ile yola çıkıp Sepron'u bulabilirlerdi. Ama kimseye Av'dan ya da yılanın kötü bir büyüünün etkisi altında olduğundan söz edemezdi ki!

"Ateş yakmak için oduna ihtiyacımız var," dedi Elenna. "Deliği onarmak için halat ve katran gerekiyor."

Calum, etrafına bakındı. "Etrafa saçılmış

tahta ve halat parçaları var. Sana biraz katran bulayım,” diyerek kulübelerden birine doğru koştu ve içeri girip gözden kayboldu.

Elenna, dalgaların kıyıya sürüklediği tahta parçalarını toplarken, Tom da Fırtına'nın eyerini çıkardı ve atı otlayabileceği yeşillik bir alana doğru götürdü. Ağaçların arkasında bir dal bulunca, geri dönerken onu da yanına aldı. Sonra su kenarında birbirine dolanmış birkaç halat parçası bulup, düğümlerini çözmeye başladı.

Calum kulübeden döndüğünde, elinde bir meşale vardı.

Bir tencere katran taşıyan kızıl saçlı küçük bir kız da onunla gelmişti.

“Bu benim kız kardeşim,” dedi. “O da sana yardım etmek istiyor.”

“Merhaba,” diyen Elenna küçük kıza gülümsedi ve Calum'un getirdiği meşaleyle bir ateş yaktı.

Calum ve kız kardeşi, kucaklarında getirdikleri odunları ateşe attılar. Odunlar çıtırdarak yanıyor, tüten duman gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Tom halatı çözünce, Calum'la ikisi kayığı ters çevirdiler. Böylece altındaki deliğe ulaşabileceklerdi. Tom, küreklerin kayığın içine bağlanmış olduğunu fark etti. Şanslılardı. Yelkeni ya da kürekleri olmayan bir kayak işlerine yaramazdı çünkü.

Elenna, içinde katran bulunan tencereyi ateşe koydu ve bir çubuk bularak karıştırmaya başladı. O sırada Tom da halatın parçacıklarını deliğe sıkıştırıyordu. Katran kaynamaya başladığında, Elenna tencereyi bir bezle tutup, kayığın yanına götürdü. Kaynamakta olan katranı, çabucak halat parçacıklarının üstüne koyduğu tahtalara döktü.

Böylece, kayığın içinde ve dışında bir alçı

oluşturdu. Herkes etraflarına toplanmış, onları izliyordu. Gümüş ise yavaşça ulumaktaydı.

Tom, birdenbire harlayan ateşin sesiyle irkildi; sırtında kavurucu bir sıcaklık hissetmişti. Gümüş de korkuyla inledi.

Arkasını döndüğünde, Calum'un kız kardeşinin ateşe odun atmaya devam ettiğini gördü Tom. Yeşil dallar, ateşin içinde çatırdayarak yanıyordu.

“Hayır, dur!” diye bağırdı Tom.

Küçük kız geriye doğru sendeledi fakat artık çok geçti. Alevler gitgide büyüyor, dallar sıcak katran baloncuklarının içinde yanıyordu. Bir kor parçasının ateşin yanındaki odun yığınının düşmesiyle havaya kıvılcımlar saçıldı. Kayığın yanına da bir kor parçası düşmüştü. Calum, üzerinde tepinerek kıvılcımı söndürmeye çalıştı.

Fakat işe yaramıyordu. Alevler kontrolden çıkmıştı ve onlara doğru ilerliyordu!

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ATEŞ VE SU

Tom, umutsuzca kalkanını aradı; nerede bırakmıştı acaba? Ardından onu Fırtına'nın eyerini çıkardığı su kenarında bırakmış olduğunu hatırladı. Kalkanı oradan hemen kapıp, "Ateşten uzak durun!" diye bağırdı. "Kayığın alev almasına engel olacağım!"

Elenna ile diğerleri, güvenli bir yere koştular ve Tom'un kayığın önünde durarak kalkanını havaya kaldırmasını izlediler.

Kızgın ateşten yükselen alevler, kalkanı yalayıp geçiyordu. Ateşin ısı, Tom'un kollarındaki tüyleri kavuruyordu. Çocuk, kalkanı güçlkle tutabiliyordu artık.

“Tom!” diye bağırdı Elenna. “Bu çok tehlikeli, hemen oradan uzaklaşmalısın! Kaç!”

“Hayır!” diye bağırdı Tom. “Alevleri geri püskürtebileceğime eminim!” Gözlerini kızgın alevlerden koruyabilmek için yüzünü diğer yana çevirdi. Giysisi, terden sırılsıklam olmuştu.

Ateş, etkisini yitirmeye başlamıştı. Kalkanı hâlâ önünde tutan Tom, birkaç dal parçasını uzağa itmeyi başardı. Ateş sönüyor, simsiyah bir duman gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Sonunda kalkanını indiren Tom, “Yaralanan var mı?” diye sordu.

Elenna ve Calum, başlarını iki yana salladılar.

Callum’un gözyaşlarına boğulmuş olan kız kardeşi, “Sadece size yardım etmeye çalışıyordum!” dedi.

Babası kızı kucaklayarak “Endişelenme, her şey yolunda,” diye teselli etti onu. “Kimseye zarar gelmedi.” Ardından Tom’a dönüp “Gelgit yüzünden toprak ıslaktı, bu sayede alevler yayılmadı. Şanslıyız,” dedi.

Tom, etrafına bakındı. Toprak kavrulmuştu, üstünde duman tütüyordu. Alevler yalnızca kayığa değil, kulübelere de sıçrayabilirdi...

Bu olasılıkları düşünmeye dayanamadı ve Fırtına'yı bıraktığı ağaçlık yere baktı. Atının, bu tehlikeli olay sırasında uzakta olduğuna şükretti.

Kalkanını ve üstünde pırıl pırıl parlayan kırmızımsı ejderha pulunu inceledi Tom. Büyücü Aduro haklı çıkmıştı. Ferno'nun hediyesi, onu gerçekten de ateşe karşı korumuştur!

Tom başını kaldırdığında, Calum ile babasının düşünceli düşünceli ona ve kalkanına baktıklarını gördü. Midesine bir sancı saplandı. Eğer ona kalkanla ilgili bir soru sorarlarsa ne diyecekti?

“Haydi kulübeye dönelim,” dedi Calum, kız kardeşinin sırtını sıvazlayarak.

O sırada sahilden koşarak gelen Gümüş, Elenna'nın üstüne atladı. Kız, kollarını kurdun boynuna dolayarak ona sımsıkı sarıldı.

“Gümüş iyi mi?” diye sordu Tom.

“Evet, iyi. Ateşin yakınında değildi neyse ki,” diyen Elenna, Calum’un kayığı incelemekte olan babasını işaret etti. “Haydi ona kayığı ödünç alıp alamayacağımızı soralım.”

Tom, şüpheyle başını salladı. Balıkçı onlara kayığını vermek ister miydi acaba? Hem Tom kayığı neden ödünç almak istediklerini ve görevlerinin acil olduğunu adama nasıl anlatacaktı? Fakat Sepron’a ulaşmanın başka yolu yoktu. Ve Tom’un krallığı kurtarması gerekiyordu!

Adama doğru yürüyerek “Efendim,” diye söze başladı kibarca. “Kayığınızı ödünç alabilir miyiz acaba? Ona iyi bakacağımıza söz veriyorum.”

Balıkçı doğruldu. “Bu elimizdeki tek kayık. Ona asıl bizim ihtiyacımız varken neden sana verelim ki?” “Gümüş ve Fırtına’yı sizinle burada bırakacağız,” dedi Elenna, Tom’un

yanına gelerek. “Böylece kayığı size geri getireceğimizden emin olabilirsiniz.”

Adam, başını iki yana salladı. “Hırsız olduğunuzu söylemiyorum tabii ama yine büyük bir gelgit dalgası gelebilir ya da fırtına çıkabilir. Ve deniz yılanı hâlâ oralarda bir yerlerde. Başınıza bir şey gelir de boğulursanız, kayığı sonsuza dek kaybetmiş oluruz.”

“Ama...” diye itiraz etti Tom.

“Üzgünüm ama yanıtım hayır.”

Balıkçı arkasını dönüp uzaklaşırken, Tom, sıkıntıyla adamın ardından bakakalmıştı.

Kayık olmadan nasıl denize açılıp Sepron’u kurtarabilirlerdi ki?

Elenna, Tom’un kulağına “Eğer kayığı kendi rızasıyla vermiyorsa, biz de izinsiz ödünç almak zorunda kalırız,” diye fısıldadı.

Hayretle Elenna’ya bakan Tom, “Ne? Bunu yapamayız!” dedi.

“Ama geri getireceğiz zaten. Tom, sen de iyi biliyorsun ki Sepron’u Malvel’in lanetinden kurtaramazsak gelgitler artacak ve denizde balık kalmayacak. Bu insanlar, sonunda açlıktan ölecekler. Kayığı onların iyiliği için alıyoruz.”

Tom düşündü. Calum’un ailesini kızdırma riskini göze almalı mıydı? Yoksa tüm Avantia Krallığı’nın Malvel’in büyü yüzünden yok olup gitmesini mi izleyecekti? Seçme şansını olmadığını farkındaydı.

“Gün doğarken kayığı alıp, yola çıkacağız,” dedi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

AV BAŞLIYOR!

Tom ve Elenna, geceyi bir kulübede kasabalılarla yerde uyuyarak geçirdiler. Kapıya yakın bir yer seçmişti Tom. Böylece sabah Elenna ile ikisi, kimseyi rahatsız etmeden, gizlice kulübeden çıkabileceklerdi.

Birden Elenna'nın omuzlarını sarsmasıyla uyandı.

"Haydi!" diye fısıldıyordu Elenna. "Gitmemiz gerek."

Pencerenin kepenklerinden kulübenin içine soluk, gri bir ışık sızıyordu. Tom gürültü çıkarmamaya dikkat ederek ayağa kalktı ve kapıyı araladı. İkisi, sessizce dışarı süzöldüler.

Gökyüzü, soluk bir renk almıştı. Tom, tepelerde otlamakta olan Fırtına'yı gördü. Gümüş de ağaçların arasından koşarak gelip Elenna'nın elini koklamaya başlamıştı.

"Şşşt, sessiz ol oğlum," diye fısıldadı ona Elenna.

Tom, önceki gün etrafı kaplamış olan suyun, gece çekilmiş olduğunu gördü. Kulübelerin birçoğu, yeniden ortaya çıkmıştı. Kayık, bıraktıkları yerde duruyordu fakat kayalıklı bir tepenin üstündeydi artık.

"Ah olamaz!" diyen Elenna'nın gözleri, şaşkınlıktan iri iri açılmıştı. "Kayığı suya nasıl indireceğiz?"

Kayık küçük olmasına karşın hafif sayılmazdı. Tom ve Elenna, onu güçlükle kaldırabiliyorlardı.

“Bu kötü oldu işte,” dedi Tom, nefes nefese. “Bir halat bulabilirsek, Fırtına’nın kayığı çekmesini sağlayabiliriz.”

“Hayır!” diye itiraz etti Elenna. “Tepe çok kayalık, baksana. Kayığı çekerken altında yine delik açılabilir.”

Tom, kayığa baktı. Sepron’a çok yaklaşmışlardı ama kayık olmadan ona ulaşmaları imkânsızdı.

“Bir daha deneyelim,” dedi Elenna’ya. “Kayığın yerini değiştirmemiz lazım.”

Eğilerek kayığı iki ucundan tuttular. O sırada, çıktıkları kulübeden bir ses geldi.

“Hey! Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?”

Tom, kayığı bırakarak doğruldu. Calum kulübeden çıkmış, onlara doğru geliyordu.

Tom ona doğru koştu. "Calum lütfen diğerlerini uyandırma. Sana açıklamama izin ver, ne olur..."

Calum'un yüzünde öfkeli bir ifade vardı. "Bize yardım etmek istediğinizi sanıyordum. Asıl niyetiniz kayığımızı çalmakmış meğer."

"Sadece ödünç alacaktık," dedi Elenna, yalvaran bir sesle.

"Ama babam size izin vermemişti!"

Tom, ne diyeceğini bilemiyordu. Neyse ki diğer kasabalılar Calum'un sesini duymamışlardı. Çocuğu ikna etmeyi başarabilirse... Ama Canavar Avı'ndan kimseye söz etmemeliydi. Aksi takdirde herkes paniğe kapılabilirdi.

"Kayığa gerçekten önemli bir şey için ihtiyacımız var," diye söze başladı.

Calum, gözlerini ona dikmişti. Tıpkı ateşi geri püskürten kalkana baktığında olduğu gibi. Ardından bakışlarını denize çevirip, "Sanırım

tahmin edebiliyorum,” dedi. “Kalkanını nasıl kullandığını gördüğümde, sende bir gariplik olduğunu anlamıştım.” Bir an duraksadı. “Bana birini hatırlatıyorsun.”

“Kimi?” diye sordu Tom.

“Buraya gelmiş olan bir adamı. Bir yıldan fazla olmuştur. Sana çok benziyordu.”

Tom’un kalbi hızla atmaya başlamıştı. Calum’un sözünü ettiği kişi, babası olabilir miydi? “Adı neydi?” diye sordu, çocuğu omuzlarından tutarak.

Calum başını iki yana salladı. “Adını söylememişti. Bize bir ava çıkmış olduğunu söyledi sadece.”

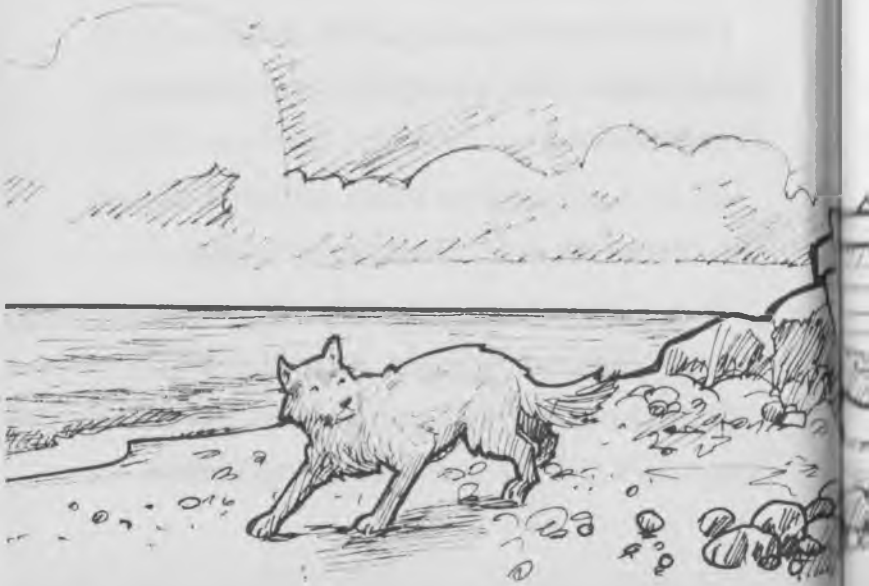
Bir an durakladıktan sonra, sözlerine devam etti. “Bence siz de bir şeyin peşindedesiniz.”

Tom, Calum’un sözünü ettiği yabancının babası Taladon olduğundan emindi. Onunla ilgili daha çok bilgi edinmeyi o kadar çok istiyordu ki... Babasının kasabada geçirdiği

süreyle ilgili her ayrıntıyı merak ediyordu ama buna zaman yoktu. Hava giderek aydınlanıyordu, yakında kasabalılar uyanacaktı. Biraz tahmin yürütmüş olsa bile Calum'a sırrını söyleyemezdi.

Çocuğun gözlerine baktı. Gümüş hafifçe inliyor, Elenna'nın ağzını ise bıçak açmıyordu.

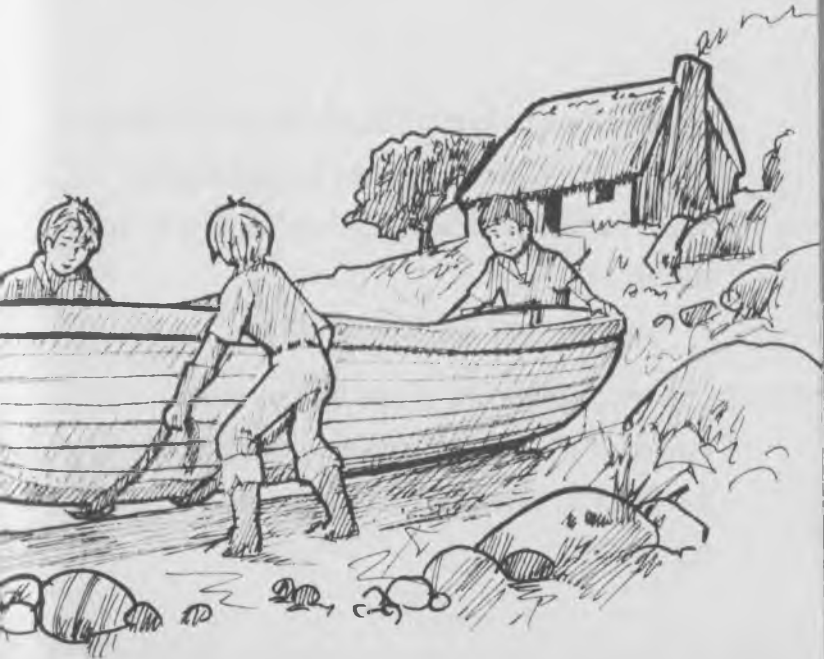
Calum başını eğerek, "Tamam, kayığı denize indirmenize yardım edeceğim," dedi.

Üçü, kayığı kaldırmayı başarıp, tepeden aşağıya indirdiler. Sular çekilmiş, geriye çakıllı bir kumsal kalmıştı. Kayığı, yüzdürülebilecek derinliğe ulaşıncaya kadar denize doğru ittiler.

Tom ve Elenna kayığa binerken, Gümüş de onları izlemeye çalışıyordu.

“Hayır oğlum,” dedi Elenna, kurdun başını okşayarak. “Bu sefer bizimle gelemezsin.”

“Ben ona bakarım,” diye söz verdi Calum.
“Atına da.” Elini Gümüş’ün başına koydu.
Kurt, başını kaldırarak Calum’a baktı ve acı acı
uludu.

“Hemen geri döneceğiz,” dedi Tom.

Elenna, Gümüş’ü son kez okşadı.
Ardından kürekleri çözerek, birini Tom’a
verdi. İki birlikte kürek çekerek denize
açıldılar.

Calum, yanında Gümüş'le dizlerine kadar gelen suda duruyordu. Elini kaldırarak "İyi şanslar!" diye seslendi.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Tom, Elenna'ya bakarak. "Şansa gerçekten ihtiyacımız olacak."

ALTINCI BÖLÜM

ADADA KEŞİF

Kürek çekmek, zorlu bir işti. Tom'un kıyafetleri terden sırlıklam olmuştu. Parmakları kürek çekmekten acıyordu artık. Elenna'nın saçları da yüzüne yapışmıştı, bir ara mola verip koluyla alnındaki saçlarını geriye itti.

Etraflarını ürkütücü bir sessizlik sarmıştı. Duyabildikleri tek ses, küreklerin suya değerken çıkardığı şıpırtıdan ibaretti.

Onlar açıldıkça, deniz dalgalanmaya başladı. Kayık akıntıya kapılmış, kürek çekmek zorlaşmıştı.

Tom'un kasları, akıntıya karşı kürek çekmekten yorulmuştu. Ama devam etmek zorundaydılar! Gözlerini kıstı ve kaslarının sızısını unutmaya çalıştı. Elenna'nın da kürek çekmekten nefes nefese kaldığını duyabiliyordu.

Kayık suda ilerledikçe Tom, sisli sabah ışığının arasından kayalıklı bir adanın belirmeye başladığını gördü. "Haydi oraya gidelim," dedi Elenna'ya. "Gelgit olmadan önce Sepron'u gördüğüm yer orasıydı galiba."

Sisin arasından etrafı görmeye çalıştı. Deniz yılanından hiç iz yoktu. Tom, suların içinden dev bir kafanın yükseldiğini düşününce, ürperdi.

Birden Elenna ıgık attı. “Tom! Kayık su alıyor!”

Tom irkildi. Kayık, önceki gün Elenna'nın onardığı delikten su alıyordu ve ayakları sıırıslıklam olmuştu. Kayığı denize indirirken o kadar ıslanmıştı ki yol boyunca kayığın su aldığını fark etmemişti bile.

“Katrının donmasını beklemek için yeterince zamanımız yoktu,” dedi Elenna. “Kayığı karaya çekip onarmalıyız.”

“Artık kasabaya geri dönemeyiz!” dedi Tom endişeyle.

“Küregini bana ver. Sen suyu boşaltırken, ben kürek çekerim. Şu adaya ulaşmaya çalışacağız.”

Tom avuçlarıyla suyu dışarı boşaltırken, Elenna kürek çekmeye devam etti.

Adaya giderek yaklaşıyorlardı.

Tom, iki sivri kayanın arasında, yanaşabilecekleri çakıllı bir bölge bulunduğunu fark ederek “Oraya gidelim!” diye bağırdı.

Elenna iki kayanın arasında kürek çekerken, etraflarındaki su tehlikeli bir girdaba dönüşüyordu. Elenna, girdaba kapılmaması

için kayığı dengede tutmaya çalışsa da dalgaların arasında beşik gibi sallanıyorlardı. Tom, birden kayığın altının çakıllara değdiğini hissetti. Sonunda karaya ulaşmışlardı. Rahatlayan Elenna, kürekleri kayığın içine çekti. Ardından ikisi de suya inerek kayığı sahile çektiler.

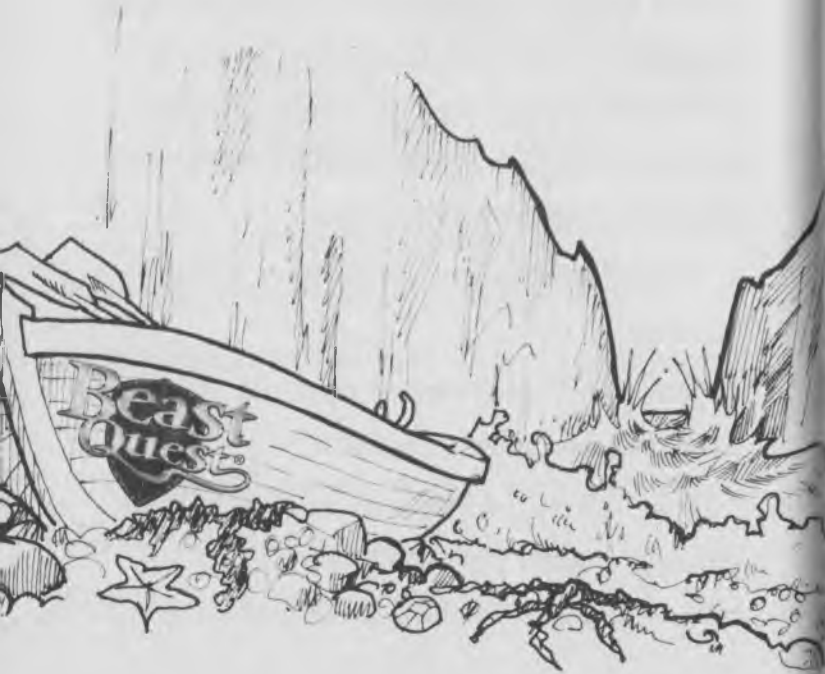
Elenna halatı ve katranı daha sıkı bir şekilde deliğe yerleştirirken, Tom da kayıktaki tüm suyu boşalttı. Ardından kıyı boyunca yürüyerek denizi inceledi. Deniz, sabahın ilk ışıklarıyla parlıyordu, kayalara vurdukça köpüren dalgalarla kabarmıştı.

“Neredesin Sepron?” dedi Tom, kendi kendine.

“İşte oldu!” dedi Elenna sonunda. “Geri dönerken bizi idare eder artık.”

Tom, ülkenin denizden uzak bölgelerinde güneşin çoktan yükselmiş olduğunu biliyordu. Fakat denizin üstündeki sis,

birdenbire yoğunlaşmış ve göz gözü görmez olmuştu. Su seviyesi alçalmış, kayalar ortaya çıkmış ve her yanı yosunlar kaplamıştı. Tom etrafı koklayınca yüzünü buruşturdu. Bir gümüşbalığı karaya vurmuş, çaresizce debeleniyordu. Elenna onu hafifçe iterek, tekrar denize dönmesine yardım etti.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu etrafına bakınarak.

Haritayı çıkarıp aceleyle açan Tom, “Görünüşe bakılırsa, Sepron bu adanın yakınlarında yüzüyor,” diye mırıldandı.

“Buralarda bir yerlerde olmalı,” dedi ve başını kaldırarak denize baktı. Ortalık sakin

görünüyordu ama Sepron, dalgaların arasında bir yerlerde gizleniyordu. Dev yılan, oracıkta denizden çıkıverse, hiçbir şey yapamazlardı.

Oyalanmanın bir anlamı yoktu; harekete geçip Canavarı bulmaları gerekiyordu!

“Haydi etrafa bir bakalım,” dedi Tom. “Belki bize Sepron’un yerini gösterecek bir şeylere rastlarız.”

Tom ve Elenna, kayalara tırmanarak adayı keşfe çıktılar. Etrafta yosunlar ve yengeçler dışında bir şey görünmüyordu. Bir ipucu olmalıydı ama! Bir süre sonra Tom, bir kayaya gömülmüş demir bir halka gördü.

“Hey!” diye bağırdı Elenna’ya. “Gel de şuna bir bak.”

Elenna, alelacele Tom’un yanına gitti. Tom halkayı incelerken, suyun içine inen kalın, altın bir zincire bağlı olduğunu fark etmişti. Zincirin üstü yosunlar ve kaya midyeleriyle

kaplıydı ama yine de gizemli bir pırıltısı vardı. Bu parlak zincir, suyun derinliklerine indikçe gözden kayboluyordu.

Elenna çok heyecanlanmıştı. “Sence bu zincir büyülü mü?” diye sordu.

Eğilip zincire dokunan Tom, başını sallayarak “Sepron’u hapseden şey bu olmalı!” dedi.

YEDİNCİ BÖLÜM
SEPRON SONUNDA
ORTAYA ÇIKIYOR!

“Haklısın!” dedi Elenna. “Bu zincir, Ferno’nunki gibi altın bir tasmaya bağlı olmalı.”

“Zaten elimizdeki tek ipucu bu,” diye yanıt verdi Tom. “Zinciri takip etmemiz gerekiyor. Haydi gidip kayığı getirelim.”

Tom ve Elenna, kayığı tekrar suya indirdiler. Tom, yeni onarımın işe yaradığını

ve kayığın artık su almadığını görünce rahatlamıştı.

Zincire bağlı demir halkanın bulunduğu kayalıklara doğru kürek çektiler. Ardından kürekleri kayığın içine aldılar. Bir an durup bakiştılar. Artık vakit gelmişti.

Tom, korkunun buzdan bir yumruk gibi midesini dövdüğünü hissediyordu. Elenna'nın da korktuğunun farkındaydı. Elenna zincire doğru uzanırken, kızın ellerinin titrediğini gördü Tom. Elini Elenna'nın ellerinin üstüne koyarak "Endişelenme," dedi. "Bu işten sağ salim kurtulacağız."

"Gerçekten mi?" diye sordu Elenna.

Tom, gülümsemeye çalıştı. Ardından silkindi ve kendini toparlayarak zinciri sıkıca tuttu.

"Asıl!" demesiyle ikisi birden parlak zinciri çekmeye başladılar. Zincir, üzerindeki yosunlar nedeniyle kayganlaşmıştı.

Zincire asılarak onu izlemeye ve denizde ilerlemeye başladılar. Etraflarını yoğun bir sis sarmıştı. Kısa bir süre sonra kayalıklardan oluşan ada gözden kaybolmuştu. Denizin yüzeyi dümdüzdü ve tek duyabildikleri, zincirin suya değerken çıkardığı şıpırtıydı.

“Dikkat et de zincir kayığa çarpmasın,” dedi Elenna.

Tom başını salladı. Onlar hazır olana dek, Sepron’un yakında olduklarını bilmesine gerek yoktu. Ama zincir oldukça ağırdı.

“Bunu yapmak çok zor!” dedi nefes nefese.

O sırada zincir elinden kayarak kayığın içine düştü. Kayık yalpaladı ve deniz dalgalandı.

Elenna, kayığın kenarına tutunup suyu incelerken “Aşağıda bir şey var!” diye bağırdı.

“Kocaman bir şey.”

Tom, kızın yanına gelip suya baktı.

Kayığın altında geniş ve karanlık bir gölge

süzülüyordu. Sudan gelen şırırtıyı duyan Tom, donup kaldı.

Az ötelinde, sudan bir şey çıkmıştı. Elenna ve Tom üzerlerine fişkırان deniz suyu nedeniyle sıırıslıklam oldular.

Tom, neyle karşı karşıya olduğunu biliyordu. Dengesini sağlamaya çalışarak omzundan geriye baktı. Zavallı Elenna ise çığlık atıyordu.

Tam arkalarında, deniz yılanının dev kafası su yüzüne çıkmıştı. Sepron'la karşı karşıyaydılar!

Canavarın kocaman gözleri, buz gibi bir öfkeyle parlıyordu. Başını ve boynunu kaplayan gökkuşağı renklerindeki pullar pırıl pırıldı ve her yanından köpüklü deniz suyu süzülüyordu.

“Ne kadar güzel!” diye fısıldadı Elenna.

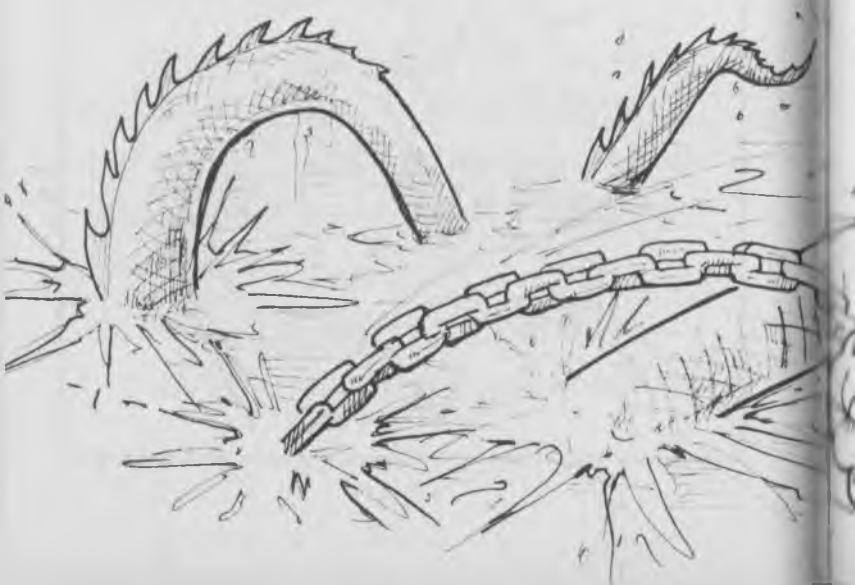
Tom, aniden tuhaf bir neşeye kapıldı.

Canavarın, büyüklüğü ve öfkesine rağmen güzel bir yaratık olduğunu düşündü. Denizde özgürce dolaşması gerekirken, kötü bir büyüyle oraya tutsak edilmişti.

“Tasmasına bak,” dedi Tom. “Haklıymışsın, o da tıpkı Ferno gibi tasmayla tutsak edilmiş.”

Dev yılanın boynundaki tasmadan uzanan altın zincir, denizin içinde kayboluyordu. Sepron, kükreyerek başını ileri geri savurdu, tasmadan kurtulmaya çalışıyordu. Ardından tekrar suya daldı.

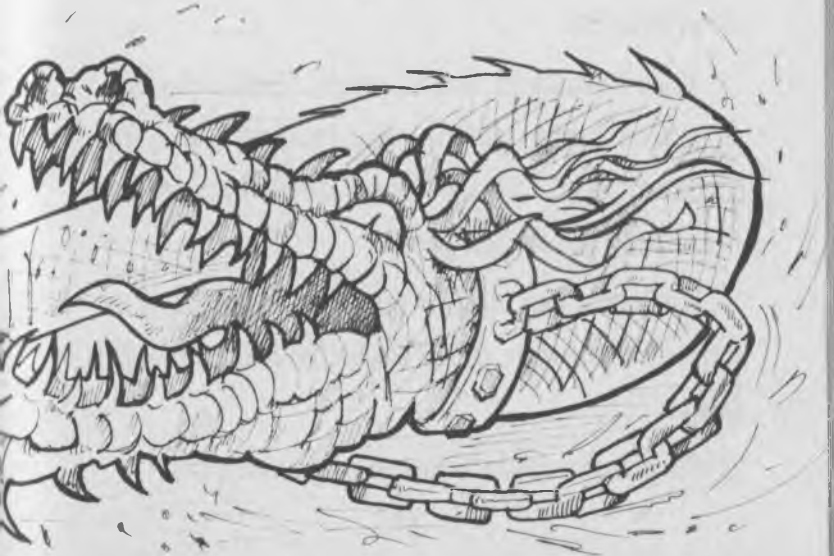
Deniz Yılanı Sepron

Bunun üzerine deniz dalgalandı ve kayık, tehlikeli bir biçimde sallandı. Tom ve Elenna, su tekrar durulana dek kayığın kenarına yapıştılar.

Tom, denize doğru eğildi. Aklına bir fikir gelmişti. Sepron, derinlerde bir yerlerdeydi. Ama sonsuza dek saklanması imkânsızdı.

Artık ne yapması gerektiğini biliyordu Tom.

Sepron'u denizin derinliklerinde takip edecekti.

“Ben suya dalıyorum,” dedi Elenna’ya.
“Eğer nefesimi yeterince uzun süre tutabilirsem, Büyücü Aduro’nun bana verdiği anahtarla tasmanın kilidini açabilirim.”
Cebindeki anahtarı çıkararak havaya kaldırdı.

Elenna, endişeli gözlerle Tom’a baktı ama onu durdurmaya çalışmadı. Yalnızca “Dikkatli ol,” dedi yavaşça.

“Merak etme, dikkat ederim.”

“Sana yardım edebilmemin bir yolu olmalı,” dedi Elenna.

Tom kalkanını ona vererek, “Bunu denize doğru tutarsan, güneş ışığını suyun yüzeyine yansıtır,” dedi. “Böylece geri dönerken yolumu bulmama yardımcı olur.”

Botlarını ve yeleşini çıkaran Tom, kayığın kenarına oturup, denizin derinliklerine doğru baktı.

“Damarlarımdaki kan akmaya devam

ettikçe," diye mırıldandı, "vazgeçmeyeceğim. Başarısız olmamalıyım. Sepron'u özgür bırakmalıyım!"

Bunları söyledikten sonra, derin bir nefes alıp suya daldı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

SEPRON'UN KRALLIĞI

Tom, suyun içinde hızla yol alıyordu. Her şeyin daha yavaş hareket ettiği, ürkütücü ve sessiz bir dünyanın içindeydi artık. Güneş ışığı denizin içini aydınlatıyor, Tom'un etrafından gümüş renkli hava kabarcıkları yükseliyordu.

Derine indikçe, basınçtan kulakları sızlamaya başlamıştı.

Güneş ışığı da azalıyordu. Tom, derinlerdeki karanlıkla karşılaşınca endişelenmeye başladı. Nefesini o kadar uzun süre tutamazdı ki. Boğulacaktı! Geri dönüp güneş ışığına doğru yüzmek istiyordu.

Fakat kendini zorlayarak sakinleşmeye çalıştı. Artık geri dönemezdi; görevini yerine getirmesi gerekiyordu. Ondan başka kimse balıkçılara yardım edemez,

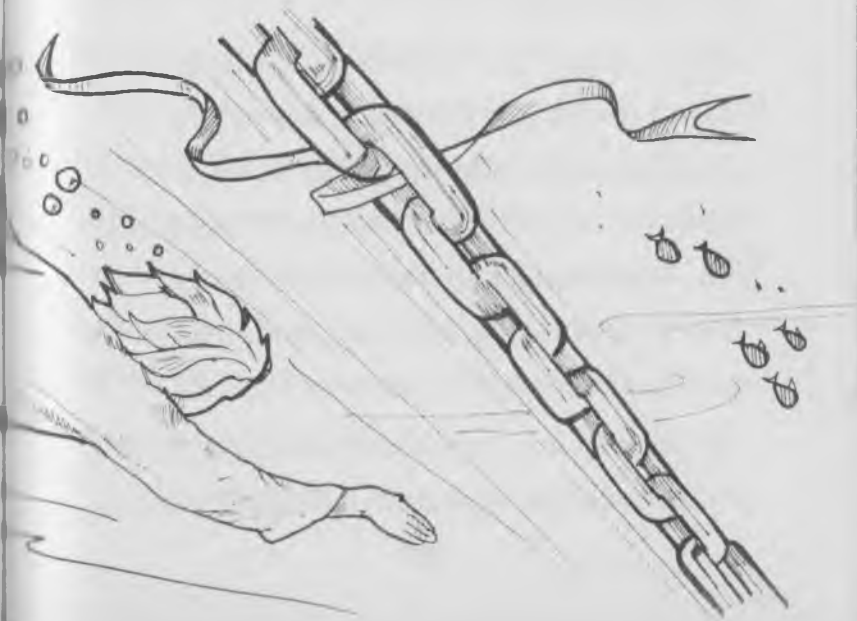

Avantia Krallığı'nı Sepron tehlikesinden kurtaramazdı.

Güçlü ve kendinden emin bir şekilde derine inmeye devam etti.

Ardından altın renkli bir parıltı gördü. Sepron'un zinciriydi bu.

Tom, zincire doğru yüzdü ve onu takip etmeye başladı. Zincire yapışmış yosunlar, Tom yanlarından geçtikçe zarifçe dalgalanıyordu.

Çocuk denizin derinliklerine inerken, önünden mavi balık sürüleri geçiyordu. Balıklar az sonra olacakları bilselerdi, belki de hemen ortadan kaybolurlardı. Daha derinlerde mercanlar vardı ve Sepron, mercanların arasına uzanmıştı.

Tom irkildi ve suyun içinde olmasına karşın yutkundu. Sepron'un başı ve tasmasının takılı olduğu boynu Tom'a daha yakındı. Deniz yılanının dev gövdesi ise denizin derinliklerine doğru uzanıyordu.

Tom yılanına doğru yüzerken, Canavar kafasını ona doğru çevirdi ve dev ağzını açarak korkunç dişlerini gösterdi. Suyun altında olmasına rağmen korkuyla çığlık attı Tom. Ağzından çıkan hava baloncukları, suyun yüzeyine doğru yükseliyordu şimdi. Ve Sepron, Tom'a doğru yüzmeye başlamıştı!

Paniğe kapılan Tom, geri dönmeye karar verdi ve ayaklarını çırparak ışığa doğru yüzdü.

İçinde tuttuğu havanın son zerrecikleri, baloncuklar halinde su yüzeyine doğru yükselmişti. Su yutmamaya çalışıyor, ciğerleri fena halde sızlıyordu.

Su yüzeyindeki parlak bir ışık Tom'a nereye doğru yüzmesi gerektiğini gösteriyordu. Endişeyle arkasına baktı. Sepron'un korkunç dişlerinin her an bacaklarına saplanabileceğinden korkuyordu. Deniz canavarının onu artık takip etmediğini ve denizin karanlık derinliklerine gömülmüş olduğunu görünce rahatladı.

Kısa bir süre sonra su yüzüne çıkmayı başardı. Nefes nefese kalmıştı. Güneş ışığı gözlerini kamaştırıyordu. Gözleri güneşe alışıp da etrafını görmeye başladığında, kayığın yakınında olduğunu ve Elenna'nın kalkanı hâlâ elinde tuttuğunu fark etti. O anda hiçbir şey bu kadar sevindiremezdi onu!

“Tom! İyi misin?” diye seslendi Elenna.

“Evet, iyiyim,” dedi Tom nefes nefese.

Aslında kendisini hiç de iyi hissetmiyordu, aksine çok bitkindi. Fakat yeniden suya dalmak zorunda kalacağıının farkındaydı. Kayığa doğru yüzmeye çabaladı. Gerçekten bir kez daha suya dalabilecek miydi? Yüzerken “Bunu yapmak zorundayım!” diye mırıldandı kendi kendine.

“Sepron’u buldun mu?” diye sordu Elenna.

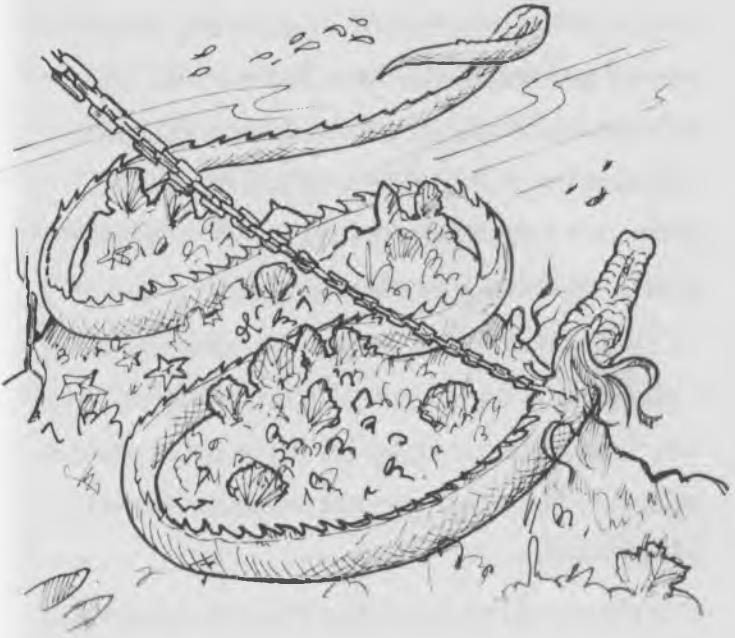
Tom başarısız olduğunu itiraf ederken, sesindeki hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. Nefes nefese “Buldum ama...” dedi, “...yanına yaklaşamadım. Tekrar denemem gerekiyor.”

“İçine fazla hava çekme,” dedi Elenna.

“Ayrıca yavaş hareket etmeye çalış, böylece daha az oksijen harcarsın.”

Tom başını salladı. Tavsiyeleri için Elenna’ya minnettardı.

Rahat nefes alıp vermeye başlayıncaya kadar, suda kıpırdamadan durdu.

Ardından daha az soluk alarak nefesini tuttu ve Elenna'ya el sallayıp suya daldı.

Bu kez zinciri daha çabuk buldu ve mercanlara dek takip etti. Sepron hâlâ orada uzanıyordu, gövdesinin kıvrımları mercanların arasındaydı.

Tom, tedbirli bir şekilde Canavara doğru yüzme başladı. Suyun içindeki kayaların ardına gizlenerek ilerliyor, Sepron'a arkadan yaklaşmayı planlıyordu. Canavarın dikkatini çekmemeye çalışarak suyun içinde süzülürdü. Yeterince yaklaştığında ileri fırladı ve yılanın parlak tasmalarını tek eliyle kavradı.

Yılan, hemen başını sağa sola savurmaya başladı, Tom'dan kurtulmaya çalışıyordu. Tom ise, Sepron'un bir açılıp bir kapanan çenesinin altındaki tasmaya yapışmış, kilidini bulmaya uğraşıyordu.

Cebini yoklayınca, eline Büyücü Aduro'nun ona verdiği anahtar geldi. Onu kilide sokup çevirmeye çalıştı ama o da ne? Anahtar, kilitte dönmüyordu! Kilit, Ferno'nun tasmasındakinden farklıydı ve elindeki anahtar işe yaramıyordu!

Sepron, birden başını yukarıya doğru kaldırıncaya Tom, sıkıca tutunduğu tasmadan

kayıp savruldu. Yılan Tom'un koluna çarpmış, anahtar, çocuğun elinden kayıp gitmişti. Tom çaresizlik içinde anahtarın okyanusun dibine doğru inişini izledi. Onun ardından yüzmesinin bir anlamı yoktu artık, zaten kilidi açmıyordu.

“Şimdi ne yapacağım ben?” diye sordu kendi kendine. “Anahtar olmadan Sepron'u nasıl özgür bırakabilirim ki?”

DOKUZUNCU BÖLÜM

SON BİR ŞANS DAHA!

Sepron boynunu çevirmiş, dev dişleriyle Tom'a doğru yaklaşıyordu. Gücü giderek azalan Tom, son bir çabayla su yüzüne çıkmaya çalıştı. Nefessiz kalmış göğsü, artık acımaya başlamıştı.

Bir kez daha Elenna'nın ona kalkanla tuttuğu ışığı izledi ve kayığın hemen yanında su yüzüne çıkmayı başardı. Yine nefes nefese kalmıştı.

Alnına yapışan ıslak saçlarını iterek, nefes almaya çalıştı.

“Tom!” diye bağırdı Elenna. “Her şey yolunda mı? Sepron özgür mü?”

“Hayır. Anahtar kilide uymadı,” diyen Tom’un sesi boğuk çıkıyordu. Elenna’ya doğru yüzüp, kayığın kenarına tutundu. “Ve onu elimden düşürdüm. Tasmayı çıkaramayacağım sanırım.”

Elenna’nın gözleri, korkudan fal taşı gibi açıldı. “Ne yapacağız peki?”

Tom’un gözleri kılıca takılmıştı. “Bir de bunu deneyeceğim!” dedi onu alarak.

Kılıçla tekrar suya daldı. Henüz derinlere inmeden, etrafında büyük bir gölgenin olduğunu hissetti ve Sepron’un onu beklemekte olduğunu anladı.

Yılanın boynu Tom’un üstünden uzandı ve sivri dişleri çocuğun ayaklarını kılpayı ıskaladı.

Tom, derinlere doğru yüzdüğü için bu

seferlik kurtulmuştu ama Canavardan daha hızlı yüzmesi olanaksızdı. Ne yapıp edip, kilidi açmak zorundaydı!

Kalbi deli gibi çarpan Tom, bir kez daha harekete geçmek zorunda olduğunu biliyordu. Tuttuğu nefes azalmaktaydı ve tekrar su yüzüne çıkmaya kalkışırsa, yılan onu kesin yakalardı.

“Bu benim son şansım!” diye düşündü.

Suyun içinde dönerek, Sepron’a doğru yüzmeye başladı. Canavarın dev ağzı öfkeyle açılıp kapanırken, Tom yılanın çenesinin altına doğru yüzüp tasmaını kavradı. Sepron’un pullu kafası ileri geri savruldu ve Tom, kılıcının ucunu zor bela kilide soktu.

Tekrar nefes almaya ihtiyacı vardı. Kollarının ve bacaklarının kurşun gibi ağırlaştığını hissediyordu ve kılıcı kilidin içinde döndürmeye çalıştıkça, bedeni aşağıya kayıyordu. “İşe yaraması gerekiyor!” dedi kendi kendine. “Yaramak zorunda!” Tüm gücünü toplayarak tekrar denedi.

Kilit, Tom’u suda geriye doğru fırlatarak aniden açıldı. Sepron hemen çırpınmayı bıraktı ve altın zincir suyun dibine doğru inmeye başladı.

Bir an önce özgürlüğüne kavuşmak isteyen yılan, öfkeyle zinciri savurdu ve altın halkaları

dev dişlerinin arasında kırmaya başladı. Tasma ve zincir, bir an için mavi bir ışıkla parlayarak yok oldular. Sepron, uzun süre Malvel'in büyüsünün tutsağı olmuştu ama artık özgürdü!

ONUNCU BÖLÜM

GELECEK MACERA

Tom kılıcını da kendisiyle beraber sürükleyerek su yüzüne çıkmaya çalışıyordu. O kadar bitkin düşmüştü ki kollarını ve bacaklarını güçlükle hareket ettirebiliyordu.

Birden aşağıdan bir şeyin onu dürttüğünü hissetti. Başını eğip Sepron'la karşılaşınca, korkudan donakaldı. Fakat Sepron'un kızgınlığı geçmişti, donuk gözleri neşeye parlıyordu

şimdi. Canavar, Tom'u tekrar dürterek suyun üstüne çıkmasını sağladı.

Tom, onun boynuna tutununca, yılan onu kayığa bırakmak için indirmeye başladı.

“Tom!” diye bağırdı Elenna. “Tasma yok olmuş. Başarmışsın!”

Elenna'ya bakarak gülümseyen Tom, “Evet! Sepron artık özgür!” dedi.

Deniz yılanı, başını eğerek Tom'u yavaşça kayığın içine indirdi. O sırada, ağzından kayığa bir şey düştü. Düşen şeyi eline alarak havaya kaldıran Tom, “Bu bir diş,” dedi. Başını kaldırıp Sepron'a baktı ama yılan, hiç de acı çekiyormuş gibi görünmüyordu. Dişi, boynundaki altın zinciri parçalarken çıkmış olmalıydı. Elini uzatarak Canavarın pullarına dokunan Tom, “Teşekkürler,” dedi. Sepron'un yardımı olmasaydı, suyun üstüne çıkamadan boğulmuş olacaktı.

Canavar, başını onlara veda edercesine eğerek suya daldı. Tom suların arasında kaybolan yılanın parlak derisini son bir kez daha görmüştü. Sepron'un açık denizin dalgaları arasında rahatça yüzdüğünü görmek çok güzeldi, artık gerçek yuvasına kavuşmuştu.

Tom, Malvel'in zalim büyüsünün Sepron'u nasıl korkunç bir yaratığa dönüştürdüğünü artık düşünmek istemiyordu. Malvel, Avantia Krallığı'na olduğu kadar, Canavarlara da zarar verivordu.

“Sepron nihayet özgür,” dedi. “Artık gelgit olmayacağını rahatlıkla söyleyebiliriz sanırım. Ve okyanus, eskisi gibi balıkla dolacak.”

Elenna ve Tom, bir an bakıştılar. Sonra kız sevinç dolu bir çığlık attı ve artık rahatlamış olan iki arkadaş, heyecanla kucaklaştılar.

Tom, birden arkasında birinin kibarca öksürdüğünü duydu. Elenna ile birbirlerinden hemen uzaklaştılar. Büyücü Aduro, kayığın hemen yanında, dalgaların üstünde duruyordu. Fakat Tom, Aduro’nun kıyafetinin içinden okyanusu görebiliyordu. Gördüğü şeyin Aduro’nun kendisi değil, görüntüsü olduğunu anladı. Aduro aslında Avantia şehrindeydi ama Tom ve Elenna ile yüz yüze konuşabilmek için görüntüsünü büyülü bir yolla onlara göndermişti. Aduro’yu görmek güzeldi.

“Aferin size,” dedi büyücü.

“Seni seçmekte haklıymışım Tom. Sepron’u kötü büyüden kurtardın ve koruduğu denizi yeniden güvenilir bir yer haline getirdin.”

“Elenna olmasaydı bunu başaramazdım,” dedi Tom.

Büyücü Aduro gülümseyerek, “İkiniz de çok cesur davrandınız,” dedi. “Tüm Avantia size minnettar kalacak. Şu gördüğüm bir yılan dişi mi?”

Tom, dişi havaya kaldırarak “Sepron onu kayığa bıraktı,” dedi.

“Bu diş, yılanın size bir hediyesi. Onu kalkanının ön kısmına yerleştir,” dedi büyücü.

Tom kalkanı alınca, Ferno’nun pulunun bulunduğu yerin hemen üstü, deniz yeşili bir ışıkla aydınlanarak aralandı. Tom; Sepron’un dişini boşluğa yerleştirirken, oradan parlak bir ışık yayılıyordu.

Dişi boşluğa yerleştirir yerleştirmede, kalkan

sanki uzun süredir bunu bekliyormuş gibi dışı içine aldı.

“Artık kalkanın seni taşkın sudan koruyacak,” dedi Büyücü Aduro. “En güçlü sel bile sana zarar veremez.”

Tom, hayranlıkla kalkanına baktı. Çocuğu ateşe karşı koruduğu kanıtlanmıştı zaten. Demek artık selden de koruyacaktı. “Teşekkürler,” dedi.

“Bana teşekkür etme,” dedi Büyücü Aduro, parlayan gözlerle. “Dişî kendin kazandın. Özgür bıraktığın her Canavar, seni daha güçlü kılacak.”

Tom, Elenna’ya baktı. Kız, hayranlıktan iri iri açılmış gözlerini ona dikmişti.

“Şimdi ne yapmalıyız?” diye sordu Elenna.

“Önce kasabaya geri dönmelisiniz,” dedi büyücü. “Arkadaşın Calum’a onun ve ailesinin artık güvende olduğunu söyleyin.”

Tom başıyla söylenenleri onayladı. “Evet. Ayrıca Fırtına ve Gümüş’ü de almalıyız.”

“Ardından kuzeydeki dağlara doğru yola çıkmanız gerekiyor,” diye devam etti Büyücü Aduro. “Dağ Trolü Arkta, Malvel’in büyüsüyle tutsak edildi. Şimdi de krallığı yerle bir ediyor.”

“Nasıl?” diye sordu Elenna.

“Arkta, toprak kaymaları yaratarak dağların eteklerindeki kasabayı toprak altında bırakıyor. Bu kasabadakiler ticaretle uğraşüyor. Burası

yerle bir olursa artık ticaret yapılamayacak ve tüm krallık zor durumda kalacak.”

“Ve bizim görevimiz de onu durdurmak,” dedi Tom. Üstüne toprak, kaya ve çamur yağın kasabayı gözünün önüne getirebiliyordu. Orada yaşayanlar çok korkmuş olmalıydılar.

“Bu doğru,” dedi Büyücü Aduro. “Yeni göreviniz, Arkta’yı özgürlüğüne kavuşturmak.”

“Elimden geleni yapacağım,” diye söz verdi Tom.

“Harita sana yardım edecektir,” dedi Aduro.

“Teşekkür ederim. Ben...” diye söze başladı Tom. Ama Aduro’nun görüntüsü kaybolmaya başlamıştı. Bedeninin arasından görünen okyanus daha güçlü bir şekilde parlamaya başladı ve Aduro yok oldu.

Tom, birden kendisini yapayalnız hissetti. Amcasıyla yengesini özlemişti ve babasının nerede olduğunu merak ediyordu.

Fakat görevine devam etmeliydi. Elenna'ya baktı. İkisi, birlikte korkunç bir tehlikeyle yüzleşmişler ve bunu atlatmışlardı. Harika bir takım olduklarının farkındaydı. Birlikte Canavarları özgür bırakmayı başarabilirlerdi.

Tom, "Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe Canavarların her birini özgürlüğüne kavuşturacağım," diye yemin etti.

Bir sonraki Canavar Avı'nda

Tom'a katılın.

Karşınızda

DAĞ TROLÜ

ARKTA

Tom Arkta'yı Malvel'in lanetinden
kurtarabilecek mi?

GİRİŞ

Yük arabalarından oluşan kabile, dağ yolunda yavaşça ilerliyordu. Yol dikleştikçe, atların erzakla dolu arabaları çekmeleri zorlaşıyordu. Bu mallar, dağlardaki ticaret kasabasına gidiyordu.

En öndeki arabada oturan çocuk “Daha ne kadar yolumuz kaldı?” diye sordu sabırsızlıkla.

Babası dağa doğru kıvrılarak çıkan dar yola baktı. Tehlikeli bir yoldu burası. Dört bir yanı ağaçlar ve toprak kayması olmuşçasına etrafa dağılmış olan kayalarla doluydu. Uzaktaki tepeyi işaret ederek “Sabırlı ol Jack,” dedi. “Geçidi aştıktan sonra fazla yolumuz kalmayacak.”

Jack, babasının işaret ettiği yöne baktı. Tepenin üstünde kara bulutlar toplanmış, gölgeleri dağın üstüne düşmüştü. Güneş,

bulutların arkasında yok olurken, hava da soğumaya başlamıştı.

Arabalar, dağ yolunda ilerlerken, sert bir rüzgâr esmeye başladı. Jack, titreyerek paltosuna sarıldı.

“Fırtınaya yakalanmak istemiyorsak acele etmeliyiz,” diye seslendi babası diğer tüccarlara.

Sesi rüzgârdan zar zor duyuluyordu.

“Burada kalırsak soğuktan donarız.”

Yola devam ettiler. Fakat rüzgâr giderek güçleniyor, uğultusu, ağaçların arasından bir çığlık gibi duyuluyordu. Birden vadide gök gürültüsüne benzer bir ses yankılandı. Yer sallanmaya başlamıştı. Tüm arabalar durdu. Tüccarlar, şaşkınlıkla etraflarına bakıyorlardı.

“Neydi o?” diye sordu birisi.

Ardından büyük bir gümbürtü ve bir ağacın ikiye yarılmasını andıran bir çatırtı duyuldu.

“Neler oluyor?” diye sordu Jack, sesindeki paniği gizlemeye çalışarak.

Tepeye doğru bakan babası, “Bilmiyorum oğlum,” dedi.

Jack, babasının gözlerinde ilk defa korkuyu görmüş ve ürpermişti.

Yer öyle şiddetli sarsılıyordu ki arabaların üstünde durmak imkânsızlaşmıştı. Atlar şahlanıyor, koşumlarından kurtulup kaçmak istiyorlardı. Arabalardan biri, diğerlerinden ayrılarak dağ yolundan aşağıya kaymaya başladı.

İçindeki erzak, dört bir yana saçılıyordu. Ağır fiçılar yollarda yuvarlanırken, insanlar kaçıyorlardı. Ardından ağaçların arasından dev kaya parçaları yuvarlanarak arabaların önündeki dar yola düştü. Jack ve babası, ucuz kurtulmuşlardı.

Ancak önlerindeki yol kapanmıştı!

Gümbürtü giderek artıyordu.

Birden önlerindeki tepede bir şey belirdi. O karmaşanın içinde onu görebilen, sadece Jack'ti.

Gördüğü şey, neredeyse ağaçların boyunda olan dev bir Canavardı.

“Kaçın!” diye bağırdı Jack. “Canınızı kurtarmak istiyorsanız kaçın!”

BİRİNCİ BÖLÜM

YENİ BİR MACERA

Tom ve Elenna, yol ayrımına geldiklerinde durdular. Doğuya giden yol, Avantia tarlalarına uzanıyordu. Kuzeye giden yol ise onları krallığın dağlarına götürecekti.

Tom, aradıkları Canavarı bulmak için hangi yolu seçmeleri gerektiğini biliyordu.

Tom'un siyah atı Fırtına'nın arkasında oturan Elenna, kararsızlık içindeydi. Uzaktaki dağların zirveleri kara bulutlarla kaplanmıştı ve son derece ürkütücü görünüyorlardı. Elenna, yeni görevlerinin bir öncekinden çok daha tehlikeli olmasından korkuyordu.

“Haydi gidelim Elenna. Korkma, başımıza kötü bir şey gelmeyecek,” dedi Tom. Arkadaşının gergin olduğunu fark edince

gölümsedi. “Hem sen ve kuçukuçun beni korursunuz, öyle değil mi?” diye ekledi.

“Kuçukuçum mu? Çok teşekkürler ama o bir kurt ve bir adı var biliyorsun!” dedi Elenna. Ardından ıslık çalarak yakınlardaki çalılıkları koklamakta olan Gümüş’ü çağırdı. “Gel oğlum, arkadaşımıza biraz terbiyeli olmayı öğretelim!”

Elenna’nın Tom’u işaret etmesiyle kurt ileri atıldı ve çocuğun ayaklarını şakadan ısırmaya başladı.

“Ay!” diye bağırdı Tom.

“Sözünü geri al!” diye emretti Elenna.

“Tamam, tamam, geri alıyorum!” dedi Tom gülerek.

Elenna ıslık çalınca, Gümüş hemen Tom’u bırakıp kızın yanına geldi.

Tom gülümsedi. İyi bir ekiptiler.

Dördü birlikte kuzeye doğru ilerlediler.

Tom, Elenna ile karşılaşmadan önce Kral

Hugo ve danışmanı Büyücü Aduro tarafından zor bir göreve seçilmişti. Kara büyücü Malvel'in lanetleyip tutsak ettiği Canavarların Avantia Krallığı'nı yakıp yıkmasını engellemesi gerekiyordu. Böylece Canavarlar, eskiden olduğu gibi krallığı korumaya devam edebileceklerdi.

Babası Hızlı Taladon'un, onu hayatının en büyük macerasına atılmışken görmesini çok isterdi. Ama babası, Tom daha bebekken ortadan kaybolmuştu. Çocuk, bu dileğinin asla gerçekleşemeyeceğini biliyordu.

Bu göreve seçilmeden önce Tom, Canavarların sadece efsanelerde yaşadıklarını sanırdı.

Fakat Canavarlardan ikisini, yani Ateş Ejderhası Ferno ve Deniz Yılanı Sepron'u lanetten kurtarmıştı. Artık onların ne kadar gerçek ve tehlikeli olabileceklerini çok iyi biliyordu.

O ana dek Elenna ile omuz omuza vererek hayatta kalabilmişlerdi. Şimdi ise kuzeyde onları beklemekte olan yeni bir tehlikeyle karşı karşıya geleceklerdi.

Dağ Trolü Arkta ile.

Bir süre dağın eteklerinde kuzeye doğru ilerlediler. Tom, birden Fırtına'yı durdurdu. Önlerindeki yol, kaya parçaları ve ağaçlarla çevrilmişti. "Doğru yolda olup olmadığımızı kontrol etmeliyiz," diyerek, Aduro'nun ona verdiği büyülü haritayı açtı. Eski parşömenin üzerinde, Tom'un başparmağı büyüklüğünde çam ağaçlarıyla dağlar belirdi ve izledikleri yol pırıl pırıl parladı.

"Bir günlük yolumuz var, sonra kasabaya varmış olacağız," dedi Elenna, Tom'un omzunun üstünden haritaya bakarak.

Tom, haritayı yakından inceledi.

Kasaba, zirveleri sipsivri görünen beş dağla çevrilmişti. Kasabaya giden yol da uzun ve dolambaçlıydı. Yolun bir kısmı, toprak kaymasından ötürü kapanmış görünüyordu. Tom o noktaya dokunduğunda, haritadan bir toz bulutu yükseldi. Demek başka bir yol bulmaları gerekiyordu. Tom, daha önce hiç dağa tırmanmamıştı. Düşündüğü kadar dik ve tehlikeli miydi acaba?

“Birazdan kamp kursak iyi olur,” dedi. “Yarın dağı geçmek için enerjiye ihtiyacımız olacak.”

İlerlemeye devam ettiler. Zirveye ulaştıklarında aniden durdular. Dağları uzaktan görebiliyorlardı ama şimdi tüm arazi, gözlerinin önündeydi. Dağlar, göz alabildiğine uzanıyordu. Küçük vadiler ve çukur alanlar karanlık gölgelerle dolmuştu. Dağların zirveleri ise akşam güneşiyle parlıyor, mavi gökyüzünün altında sivri dişler gibi görünüyorlardı.

“Ne kadar güzel,” diye fısıldadı Elenna.

Tom, başıyla onayladı. Atıldığı macera boyunca birçok yer görmüştü ama bu kadar güzeline hiç rastlamamıştı. Önlerindeki manzara, gerçekten de nefes kesiciydi.

Ardından üstü başı toza bulanmış bir grup adamın onlara doğru yaklaştığını gördüler. Tom, hemen kılıcını kavradı.

Adamlardan biri onları selamladı. Tom adamın, omzunda bir çocuk taşımakta olduğunu gördü.

Grup yanlarına vardığında, Tom ve Elenna adamların tüccar olduklarını anladılar. Hepsi toz toprak içinde kalmıştı ve çok yorgun görünüyorlardı. Çocuk ise yaralıydı; başındaki bandajda kan lekesi göze çarpıyordu.

“Bize yardım edebilir misiniz?” diye sordu, çocuğu taşıyan adam. “Suyunuz var mı? Tüm erzağımız mahvoldu.”

Tom, adama hemen matarasındaki suyu uzatarak “Ne oldu size?” diye sordu.

“Biz bir ticaret kaflesinin üyesiyiz. Kasabaya erzak götürüyorduk,” diye anlatmaya başladı adam. Çocuğu yere indirmiş, ona biraz su içirmişti. “Bir toprak kayması oldu, hayatta kalabildiğimiz için şanslıyız.”

“Toprak kaymasının nedeni neydi peki?” diye sordu Elenna.

“Bilmiyoruz. Dağlarda pek hareketlilik olmaz aslında. Ama hava çok garipti ve...”

O sırada “Trol...” diye mırıldandı yaralı çocuk. “O bir trolü...”

Tom ve Elenna bakiştılar.

“Jack’e aldırış etmeyin,” dedi, adamlardan biri sessizce. “Başına darbe aldı.”

Onlarla ilk konuşan adam, karamsar bir sesle “Umarım dağlara gitmiyorsunuzdur,” dedi.

“Korkarım oraya gidiyoruz,” dedi Tom.

“Dağlar en iyi havalarda bile çok tehlikelidir,”

dedi adam, endişeli bir sesle. “Ana yol şu anda kapalı ve hava da kötü. Sizin yerinizde olsam geri dönerdim. Biz de öyle yapıyoruz.”

“Seçme şansımız yok bizim,” dedi Tom cesurca.

“Pekâlâ, eğer yola devam etmek zorundaysanız bunu yanınıza almalısınız,” diyen tüccar, Tom’a kısa bir halat uzattı. “Pek uzun sayılmaz, ama iyiliğimize karşılık size verebileceğim tek şey bu. İşinize yarayabilir.”

“Teşekkürler,” dedi Tom.

Tüccarlara yanlarındaki sudan ve yiyecekten biraz daha verip vedalaştılar.

“Trole dikkat edin!” diye seslendi çocuk. Adamlar güneye doğru yola koyulmuştu.

Tom, Elenna, Fırtına ve Gümüş, kuzeye doğru ilerlemeye devam ettiler. Kısa bir süre sonra gökyüzü kararmıştı. Yağmur çiselemeye başladı. Toprak, çamura dönüşüyordu gitgide.

“Acele etmeliyiz, hemen kamp kurmamız

gerekiyor,” dedi Elenna. “Yoksa sıırıslıklam olacağız.”

Tom, karşılılarındaki tepayı inceledi ve gece altına sığıııabilecekları bir kaya gördü.

Böylece tepeye tırmanmaya başladılar.

O sırada Gümüş hırlamaya başladı, sırtındaki tüyler kabarmıştı.

“Ne oldu oğlum?” diyen Tom, Fırtına'nın sırtından yere atlamış, köpeğin yanına çömelmişti. Çevresine bakındı ama etraf ıssız görünüyordu.

Elenna ürpermişti. Fırtına da kulaklarını dikmiş, gergin bir şekilde toprağı eşeliyordu.

At, birden durarak ayaklarını sımsıkı yere bastırdı.

“Haydi ama Fırtına,” dedi Elenna, atın sırtını okşayarak. “Her şey yolunda...” Birden sustu.

Fırtına, yavaşça tepeden aşağı iniyordu. Hem de hiç kıpırdamıyor olmasına rağmen!

“Tom!” diye bağırdı Elenna. Fırtına'nın giderek artan bir hızla aşağıya kaydığını fark etmişti. “Toprak kayıyor!”

“Atla!” diye bağırdı Tom.

Fırtına dengesini bulmaya çalışıyor fakat arka ayakları kaymaya devam ediyordu. Elenna'nın yelesine asılmasıyla at, sert bir şekilde yere düştü ve toynaklarından havaya çamur sıçradı. Elenna da çığlık atarak yere yığıldı.

“Fırtına! Elenna!” diye bağırdı Tom. Panik içindeydi.

Gözleri korkuyla büyümüş halde Tom'un ardındaki tepeyi işaret eden Elenna, “Toprak kayması!” diye bağırdı.

**Bu maceranın devamı 3. Kitap
DAĞ TROLÜ ARKTA'da.**

NEW YORK TIMES BESTSELLER

GÖLGELE RİN EFENDİSİ

SKANDİYAYI
KURTARMAK

JOHN PLANAGAN

